

Vende

aneb

zrození v Prázdnostě

Al.hexth

2018

Nuda na Vende

Pokud byl nějaký kosmický koráb plně vybaven pro výpravy do zbývajících neprobádaných a tajuplných koutů starého dobrého vesmíru, byla to loď jménem Vende.

Nuperganský wirzeganský (královský) institut Torgha da Sourenga si od Lastakarijského impéria nechal v roce 271 nové éry navrhnout, vyrobit, sestavit a uvést do provozu mohutnou mezihvězdnou loď, vybavenou vším možným, potažmo nemožným. Každý čtenář, aspoň rámcově znalý problematiky, má rázem jasno, co mohlo vzniknout spojením prvotřídních Lastakarijských strojíren a strhující tsunami Nuperganského bohatství. Ano, špičkový výrobek. A Vende jím opravdu byla.

Čtyři sta metrů dlouhý stroj o hmotnosti tří set třiceti tisíc tun, umožňující 406 členům posádky provádět veškerý myslitelný výzkum za téměř jakýchkoli myslitelných podmínek.

Po rok trvajících zkouškách a testech, při nichž se také dotvářely plně funkční protokoly pro posádku i velení, naplnila Vende své sklady zásobami, provedla poslední optimalizace a vyrazila do tajemné oblasti Dweng 23-17. To byl pečlivě vybraný cíl, z něhož by měla Vende začít svou činností vracet nemalé investice svým majitelům.

Dweng 23-17 byl polygon mezi třemi hustě obydlenými oblastmi, jako stvořený pro vybudování mezihvězdné dopravní sítě. Měl ale jednu podstatnou vadu: čas od času se v něm beze stopy ztrácely lodě. A pokud psáno beze stopy, myšleno skutečně beze stopy. Žádné trosky, žádné volání o pomoc. Čili ideální místo, kde by si koráb jako Vende mohl vysloužit svůj díl slávy.

„Máme štěstí,“ nechal se slyšet kapitán lodi, „že jsme to zrovna my, kdo se nachází na tak skvěle připravené výpravě s tak velkým předpokládaným objevným potenciálem.“

Během osmi dnů provedla loď osm bezvadných teleportů, kterými překonala souhrnnou vzdálenost 690 světelných let a ocitla se na pomyslném okraji záhadné oblasti. Po novém kole prověrek se, věnčena početnou smečkou průzkumných sond, vnořila do Dwengu.

Napjaté očekávání čehosi nadpřirozeného se ale po několika zcela všedních dnech lineárního letu změnilo v mírně ospalou rutinu. Důvody byly dva. První z nich byl, že Vende – superpočítač vybavený inteligencí osmé generace – se o vše potřebné a vhodné dokázal starat úplně sám. A druhý důvod - dotyčná oblast se skutečně nejevila ani trochu záhadná, natož hrozivá – což ovšem na tvářích velení vyvolávalo poněkud kyselé úsměvy. Sourengané nebudou ani trochu rádi, pokud by se ukázalo že investovali své peníze jen tak pro nic za nic.

O mírné vytržení z pravidelného režimu se postarala menší, postarší loď, jež křižovala jejich kurz. Patřila typickému lovcovi záhad, nějakému kapitánovi So Ber Kworovi. Když se dozvěděl účel, s nímž Vende vstoupila do Dwengu, docela nediplomaticky se rozčílil. Dostal oprávněné obavy, že by mu výzkumný koráb mohl přímo pod nosem ukrást slávu, v níž doufal – objevit konečně důvod mizení lodí. Rozzlobeně přerušil relaci a uraženě se vzdálil.

Jenže nic nenasvědčovalo tomu, že by se v ospalé všedním kosmu mohlo odehrát cokoli nepatřičného. Vende proto rozšiřovala okruh, do nějž vysílala sondy obtěžkané nejrůznějšími detektory, ale ty se vracely se stále stejným výsledkem: všechno v normálu.

„Nakonec si budeme muset nějakého toho vesmírného bubáka snad vymyslet,“ shrnul to kapitán Zimgolt jednoho večera při sledování denního souhrnu, v němž nejzajímavější byla informace, že se v odpadní šachtě na třetí palubě zasekl robot a jiný ho odtud musel vysvobodit.

„A to není špatný nápad,“ podotkl velitel první směny Saurus, některými členy posádky kteří měli své prapředky na jakési Zemi, poněkud nelogicky přezdívaný Dino.

Kapitán se tázavě ohlédl.

„Zatím dáváme Vende úkol záhady hledat. Jak by si poradila s úkolem záhadu vytvořit...?“

„Netušila jsem, jaký jsi fantasta,“ pousmála se velitelka třetí směny.

Ale kapitán povytáhl obočí. „To nezní špatně, velitelé-!“

„Vende nemůže pominout základní tři zákony,“ upřesnil Saurus. „Takže nebudeme ohroženi. Minulý testovací rok též ukázal, že její sdružená inteligence je opravdu výkonná. Připusťme, že vykonstruuje, a tím pádem též úspěšně vyřeší nějakou záhadu. Jaká je šance, že někdo jiný objeví, že jde o plagiát?“

Velení se zaraženě odmlčelo, důstojnickým salónkem znělo jen tiché srkání horkých nápojů.

„Co si budeme nalhávat, byl by to podvod,“ řekl konečně ostře kapitán.

Někdo ztěžka povzdechl, ale Saurus to nebyl, ten zrovna srkal.

„Ale jako varianta, která by nám pomohla překlenout rozpačité začátky, by se to dalo použít,“ dodal Zimgolt. „Zadání by samosebou muselo podléhat nejvyššímu utajení. A až narazíme na něco skutečně zajímavého, můžeme provést retrospektivní analýzu, odhalit programové selhání a navrhnout optimalizaci, čímž bychom si naopak mohli ještě vydobýt přední místo na stránkách prestižních vědeckých datacenter. Aspoň zatím nevím o korábu, který by sám se sebou hrál na kočku a myš...“

„Každé prvenství se počítá,“ podotkl opatrně Domarig, velitel čtvrté směny.

„Hra s ohněm,“ pronesla varovně velitelka druhé směny.

„Naše kariéra je v sázce tak jako tak,“ namítl Saurus. „Pokud se vrátíme s prázdnou, další šance už nebude, a napořád budeme mít nálepku bojácných velitelů.“

Opět zavládlo ticho.

„Ještě to promyslíme,“ uzavřel kapitán.

*

Kámen padající do studny

„Kapitán na můstku!“

„Situace?“ tázal se Zimgolt krátce, když jako každý den úderem šesté hodiny přišel na velící stanoviště lodi.

„Během mé služby nic mimořádného,“ hlásila Niabonga, velitelka druhé směny. A pak tišeji dodala: „A také ani nic zajímavého...“

Kapitán mlčky kývl a usedl do svého křesla. Systémy zaznamenaly jeho přítomnost a aktivovaly přehledový panel. Zimgolt se pomalu dotkl jediného symbolu, který se objevil ve frontě událostí.

„Cože?“ řekl vzápětí. „Už zase?“

„Pane?“ ohlédla se Niabonga.

„Opět zaseklý robot na třetím?“ tázal se kapitán zpola nevěřičně, zpola pobaveně.

„Příčinu se zatím nepodařilo najít,“ reagoval ihned technický náčelník. „Ale děláme na tom.“

Zimgolt jen mávl rukou a nechal si ukázat nabídku astrofyzického průzkumu. Upřímně řečeno, byla prachmizerná. Neklidný bílý obr, bludný meteorický proud, občasné vzdálené záblesky vysokých energií. Do dalšího vypuštění sond zbývalo půl hodiny.

„Kdyby něco, jsem u sebe,“ vstal rázně.

Vtom řekl pilot: „Veliteli, máme tu odchylku.“

I když poznámka nebyla určena jemu, kapitán se zastavil v půli kroku. Odchylka? Pochopitelně, že byl let vždy zatížen nějakou, byť zcela minimální odchylkou, ale od toho bylo řízení vybaveno korekčními mechanismy, aby je bez řeči eliminovalo. Když pilot hlásí odchylku, znamená to že není schopen ji kompenzovat.

„Důvod?“ tázala se Niabonga.

„Nezjištěn,“ vrtěli oba piloti hlavou.

„Astrofyzika?“ obrátila se velitelka na detekci. „Máme tu odchylku trasy. Víte proč?“

„Nic nevidíme!“ zněla mírně překvapená odpověď.

„Kompenzace sedmdesát tři. Odchylka stále roste. Lineárně,“ hlásil pilot.

„Změna směru!“ rozhodla velitelka. „Há eL Pé (hlavní lineární pohon), srovnat na nulu plus obvyklé eN Ká (návrátovou korekci)!“

„Provádím!“ hlásil pilot. Složitě značky na hlavním horizontu se daly do pohybu. Dosud se odchylku snažily opravit jen manévrovací agregáty, kdežto nyní Vende aktivovala hlavní lineární gravitační motory. Obrovitá hmota kosmokorábu ožila – všichni to pocítili jako záchvív života v dosud spící lodi, kterou byli obklopeni. Vende náhle plula... aktivně.

„Srovnáno,“ hlásil s patrnou úlevou druhý pilot.

„Astrofyzika? Už něco víte?“ nedala pokoj Niabonga.

„Nic v dohledu!“

„Co říká Vende?“ To nebyl vůbec zbytečný dotaz. Mozek kosmokorábu průběžně analyzoval

a hodnotil veškeré dění, konstruoval předpoklady a navrhoval opatření, která též nezřídka rovnou prováděl. Vende byla inteligentní kosmická loď, s poměrně velkou mírou samostatnosti.

„Nic...“ podivil se technický náčelník.

„Veliteli, problém trvá!“ ozval se první pilot. „Už opět míříme mimo. Dva stupně. Dva a půl.“

Velitelka otevřela všechny komunikační kanály pro aktivní směnu. „Loď stále vypadává ze směru. Kompenzujte a zjistěte proč!“

„Srovnej to,“ poznamenal kapitán k pilotovi, a vrátil se do svého křesla.

„Rovnám!“ Ale směrník trasy se opět maličko víc odklonil.

„Motory?“ řekl kapitán.

„V pořádku!“ hlásil velitel pohonné sekce.

„Energie?“

„V pořádku!“

„Navigace?“

„V pořádku!“

„Vende?!“ obrátil se kapitán přímo na mozek korábu. „Sděl svůj názor. Hned!“

„Analyzuji,“ zněla odpověď.

„Kompenzuji,“ ohlásil pilot a zabral za to. Vende se opřela gravitačními motory o okolní prostor a násilím srovnala znepokojivou odchylku. „Jsme ve směru,“ řekl druhý pilot. „Ale potřebujeme na to osm procent tahu.“

„Letíme do špatného směru!“ řekl kapitán. „Návrat na souřadnice mínus pět minut!“

„Vracíme se!“ odpověděl automaticky pilot, ale hned se opravil. „Tedy... nevracíme se...“

„Jakto?“ užasl Zimgolt.

„Dvacet... třicet... čtyřicet procent tahu!“ hlásil pilot znepokojeně. „A stojíme na místě-!“

„Plný zpět!“ velela Niabonga.

„Plný zpět!“ potvrdili piloti a zahráli prsty krátkou presto etudu na svých panelech.

Gravitační motory mají tu výhodu, že nezatežují ovládaný objekt jevem zvaným přetížení. V energetické sekci se otevřela ústí supravodivých kondenzátorů, energie prolétla násobným rozvodem a vtrhla do schémat čtyř gravitačních spádových generátorů. Sloupce příkonu na strojnických monitorech se zasekly do horních okrajů obrazovek, chladicí obvody zařvaly a počaly chrlit záplavu tekutého dusíku na žhavé obvody. Gravitační pole nesmlouvavě sevřelo každý atom superlodí. Obrovitá Vende se téměř neznatelně zhoupala, načež vyrazila pryč od podivné hrozby zrychlením třicet gé.

Vtom světlo prudce bliklo.

„Zhroucení sítě!“ hlásil technický náčelník zděšeně.

„Poplach!“ vykřikl kapitán.

Průchody velína se okamžitě uzavřely druhou bezpečnostní vrstvou a celá sekce přešla na autonomní režim. Podobně se zachovala všechna další oddělení korábu. Nikdo nevěděl, odkud může přijít zkáza.

„Sekundární síť v provozu- och!“ zvolal technický. „Sekundární zhroucená!“

„Terciální! Pryč odtud!“ velel Zimgolt.

Světlo poznovu mocně zakolísalo a palubní gravitace též. Celá posádka se na dvě vteřiny cítila jako lodníci na pradávných plachetnicích vprostřed bouře, načež na hlavním panelu velína naskočila další výhrůžná červená značka.

„Terciální je pryč!“ vykřikl technický. „Nouzová aktivována!“

To byla opravdu vážná situace. Vende měla, jako všechny koráby nových generací, čtyřnásobně jištěné obvody. Pokud během pár sekund vypadly tři z nich, šlo o absolutně kritický stav.

„Nouzový odskok! Hned!“ rozkázal kapitán.

„Astrometrika!“ ozvala se detekce. „Máme vpředu nějaký mezní jev!“

„Nouzový!“ potvrdil první pilot a chtěl vydat povel pro odjištění teleportových plomb, jenže nový nečekaný puls palubní gravitace ho vyhodil ze sedačky. S ostatními to zacloumalo, ale vydrželi.

„Nouzový!“ převzal druhý pilot úkol kolegy, a spustil třemi naučenými pohyby nouzový únikový teleport. A – nic se nestalo!

„Odchylka překročila sto!“ vykřikl pilot. To znamenalo, že jsou taženi někam silou, přesahující maximální výkon lineárních motorů.

„Nouzový manuálně!“ zvolal kapitán. „Vende! Vyřeš to!“

„Provádím,“ potvrdil mozek korábu nevzrušeně. Ale nic se nezměnilo.

Druhý pilot bleskově odsunul kryt ručního ovládní nouzového teleportu.

„Nouzový manuálně, teď!“ zvolal a stáhl páku dolů.

Bez odezvy!

Zato se ozvaly motory. „Exploze v teleportové sekci! Plomby vyhořely!“

„Astrofyzika! Jsme taženi do neznámého jevu!“ hlásila detekce znatelně vylekaně.

„Štítý! Plná pohotovost! Nouzovou bóji!“

„Vysláno!“ potvrdil druhý pilot. Vydal sice ručně povel k vypuštění sady nouzových majáčků, ale ty se ani nedostaly za Vende – byly strženy neznámým vlivem ještě rychleji než koráb. „Neúspěšné! Kapitáne... padáme!“

Pilot měl ale pravdu. Obecně se tvrdí, že trojrozměrný prostor nemůže mít díry. Ale jedna taková se právě šklebila přímo před Vende, a koráb se do toho neuvěřitelného jevu bezvládně řítí.

A máme, pro co jsme přiletěli. Jsme kámen, padající do studny, pomyslel si kapitán. Na malý okamžik se obraz hvězd protáhl do rozostřených čárek, a... zmizel.

„Situace stabilizována,“ oznámila Vende.

„Hlášení!“

„Stále jedeme na nouzové okruhy,“ hlásil technický náčelník. „Ale ty drží. Restaurace třetího za dvaadvacet sekund. Ztráty zatím nezjištěny.“

„Už nás nic nevychyluje,“ konstatoval pilot. „Ale nemáme cíl!“

Hlášení z astrofyziky to definitivně potvrdilo: „Ztráta orientace!“

„Obnovte co půjde jak rychle to jen půjde!“

„Zdroje běží!“ ozvali se energetici.

„Aspoň že to,“ oddechla si Niabonga.

„Trup sto!“ Takže Vende je bez vnějšího poškození. Tím lépe.

„Navigace!“ tázal se znepokojeně kapitán. Bez detekce byl koráb úplně slepý!

„Nouzové systémy běží, ale máme orientaci jen ve směru! Děláme na tom!“ hlásili navigátoři. „Vysíláme sondy!“

Jenže než stačil kapitán reagovat, přišlo jiné hlášení.

„Tři objekty v dosahu!“

Kapitán si ihned vyvolal schématický obraz. „Definujte!“

„Aktivní objekty. Analyzujeme... jsou to lodě. Identita neznámá!“

„eS Vě eS (standardní volací sekvenci)!“

„Bez odezvy,“ řekl komunikační náčelník. Objekty mezitím prováděly své plány, a ty nebyly nijak přátelské.

„Tři lodě na útočném kurzu!“ volala obsluha detektorů.

„Štítý aktivní!“ ujistil technický náčelník.

„Zkoušejte je volat dál. Nejsme bojová loď! Máme přátelské úmysly!“

„My možná, ale oni ne,“ podotkla Niabonga. Trojice lodí očividně nepřerušila útok. Ústí energetických generátorů vychrlila zaostřené prameny energie, jež se ale roztříštily na ochranném poli Vende. Následovala ihned nová, a ještě jedna soustředěná salva!

„Jsme cílem palby!“ hlásila detekce.

„Vpřed padesát, rotace vpravo patnáct!“ rozhodl kapitán. Kdo ví, do čeho jsme se to nechtěně dostali. Lepší letět do neznáma, než ze sebe nechat dělat terč!

Motory Vende zabraly za celou loď i všechno v ní, a koráb vyrazil... kam?

„Štítý na 98,“ hlásil technický. „Dobíjíme.“

Kapitán Zimgolt si tiše oddechl. Útok zjevně nebude fatální. Je spíš s podivem, že se trojice útočníků pokusila s tak slabou výzbrojí napadnout tak velký cíl.

„Obracejí a pronásledují nás!“ informovala detekce.

„Nepřestávejte vysílat!“

„Terciální obnovena!“ hlásil velitel Saurus. Početné skupiny hbitých robotických opravářů v nitru Vende konaly hotové hrdinské skutky, a každým okamžikem se poškozený koráb víc a víc vracel do plně funkčního stavu. „Sekundární bude obnovena za tři sta sekund! A zbraně už máme použitelné!“ připomněl.

„Zatím ne,“ zastavil ho Zimgolt. „Možná jsme vlétli do jakéhosi velkého nedorozumění. Detekce? Co dělají?“

„Druhá útočná vlna!“ hlásila detekce. „Vysílají tři roje objektů – nejspíše torpéda!“

„Nějaké reakce?“ pohlédl kapitán na komunikačního náčelníka. Ten jen zavrtěl hlavou.

„Náraz za deset- devět-!“ počal odpočítávat panel astrofyziky.

„Předsunutý štít!“

„Vystaven!“ potvrdil ihned technický náčelník. Z rychlosti jeho odpovědi bylo vidět, že už měl tuto variantu připravenou. Objektům, které se přibližovaly vzrůstající rychlostí k pravoboku, se do cesty postavila lokální energetická bariéra.

„Tři objekty zastaveny. Devět našlo cestu kolem!“ hlásila detekce.

„Náraz za tři- dva-!“

Vende se téměř nepostřehnutelně zachvěla a na panelech se objevila světélka zásahů.

„Devět zásahů. Štítý devadesát dva,“ hlásil technický.

„Pořád nic?“ tázala se Niabonga komunikačního. Ten se jen pesimisticky ušklíbl.

„Ve vzdálenějším okolí nalezeno sedm... osm... deset neaktivních objektů,“ hlásila detekce. „A tři aktivní opakují svůj pokus – nový útočný manévr! Tentokráte tři samostatné objekty!“

„Patrně poslali těžší ráži,“ poznamenala Niabonga.

„Dobře,“ zamračil se kapitán. „Je na čase ukázat zuby. Eliminujte je. Všechny tři.“

„Zaměřeno... pálíme!“ potvrdil technický. „Zásah!“

„Tři objekty zničeny!“ potvrdila detekce. „Lodě mění kurz- vzdalují se!“

„Stále bez odezvy,“ odpověděl komunikační náčelník na tázavý kapitánův pohled.

„Už toho nech,“ kývl Zimgolt. „Motory stop. Konec poplachu. Štítý na dvacet procent. Ztráty?“

Ukázalo se, že nejsou žádné. Úhrnem pět lidí si v tom chvatu při vyhlášení plné pohotovosti způsobilo drobná zranění samo.

„Aktivní lodě se vzdálily z dosahu,“ hlásila astrofyzika. „Zato počet neaktivních objektů stále roste, jak rozšiřujeme zkontrolovanou oblast. Už jich máme přes třicet. A pozor- nový aktivní objekt! Blíží se!“

„Štítý sto!“

„Nastaveno!“ reagoval technický, ale komunikační zvedl prst. „Máme volací signál...“

„Přijmout!“

Na zobrazovačích se objevilo nejprve všemožné prskání a pruhování, než vstupní aparatury dekodovaly druh příchozího signálu, ale z toho chaosu celkem rychle vykryštoval obličej hominidní bytosti.

„Vítejte v prázdnotě,“ přeložily obvody mozku korábu slova zvenčí.

*

Vzdejte se

„Jsem Zimgolt, kapitán průzkumného korábu Vende z Nupergy,“ řekl kapitán. „S kým mluvím?“

„Jsem Radiglak, kapitán korábu Sonqaar. Bez příslušnosti,“ odvětil obraz na komunikačním rozhraní.

„Uvítáme každou informaci o situaci, v níž jsme se ocitli,“ řekl Zimgolt.

„S tím jsem počítal,“ přikývl obraz.

„Jste první loď, která na nás neútočí. Proč?“

„Viděl jsem boj, vaši sílu i zdrženlivost. Skládám vám poklonu – většina lodí, které se sem dostanou, nepřežijí první chvíle pobytu.“

„To ale není odpověď...“

„Svým způsobem ano, kapitáne Zimgolte. Prázdnota, v níž jste se ocitli, je věrným vyjádřením svého jména: nic tu není. Nedivte se pak, že nouze a snaha o přežití mění lodě v piráty.“

Zimgolt pokynul a zatímco povolal na můstek i ostatní velitele, tázal se dál.

„Dá se nějak blíže specifikovat zmíněný pojem – Prázdnota?“

„Dvěma větami: prázdnota je oddělený vesmír. Pomocí nepředvídatelně vznikajících tunelů nepravidelně interaguje s >naším<. Sledujete zatím má slova?“

„Velmi přesně,“ přikývl kapitán.

„Tyto interakce zprvu vyvrhují prostor z Prázdnoty ven, ale po krátkém čase se tok prostoru obrátí a Prázdnota nasaje naopak prostor z vnějšku dovnitř. Tak se sem dostávají lodě, které měly tu smůlu, že se zrovna objevily v kritické blízkosti. Tím jsem zrovna popsal způsob, kterým jste se ocitli zde. A pokud tu jste, vzdejte se veškeré naděje.“

Zimgolt lehkým pokývnutím vzal na vědomí, že se ve velínu objevili i zbylí velitelé.

„Z čeho pramení tak velká skepse, kapitáne Radiglaku?“

„Moje loď byla vtažena do Prázdnoty před osmi roky.“

„Rozumím,“ pokýval hlavou Zimgolt. Kapitán Radiglak patrně opodál čekal na výsledek střetu nové lodi s trojicí útočnicků, a pak... pak měl patrně své plány, které by nebylo vhodné zjišťovat.

„Jak velká je Prázdnota?“

„Nevíme. Do tří světelných let nemá žádné hranice.“

„A dál?“

„Nikdo zatím neměl energii na to, aby se zkoušel dívat dál. Co také lze čekat, že by se našlo? Další Prázdnota...?“

„Provedeme důkladnější průzkum, energie máme dost.“

Radiglak velmi vážně přikývl. „Zatím,“ podotkl jen.

„Nikdo nepřišel na způsob, jak odtud zpět?“

„Ne.“

„Nějaká možnost přece musí být...“

Radiglak se chmurně pousmál. „Noví příchozí vždy zprvu doufají, že se odtud dostanou. A odpověď na nevyřčenou otázku zní: ne, nedostanou.“

„Nejsme běžní cestující. Máme skvělou loď, vybavenou vším myslitelným k průzkumu, odhalování problémů a jejich řešení. A máme na palubě armádu vědců. Mohli bychom se spojit a začít pracovat na tom, jak odtud ven,“ navrhl Zimgolt.

„Nejen vy,“ pousmál se trpce Radiglak. „Jistě na detektorech vidíte mou loď. Jak vypadá? Kapitáne, čekám upřímnou odpověď...“

Zimgolt se ještě jednou podíval na zobrazovače. „Nu, bez urážky... není moc velká a vypadá jako poskládaná z různých dílů.“

„Velmi přesně,“ kývl chmurně Radiglak. „Můj Sonqaar měl původně přes tři sta metrů, výtlak sto sedmdesát tisíc tun. Sloužili jsme jako jedna z ozbrojených nákladních lodí Xalimské šesté flotily na pomezí Dwengu 23-17. Zdejší zaklínadlo je nouze, kapitáne. Nouze nakonec každého naučí, jak odhodit co je zbytečné. A zrovna tak naučí přivlastnit si cokoli, čím je možno prodloužit svůj život...“

„Rozumím,“ přikývl opět Zimgolt. „Dovedu si představit strašnou tíhu situace, které přiměje kapitána redukovat svou loď, a přejít na kořistný mód...“

Radiglakovy oči byly ocelové. „Ne, nedovedeš, kapitáne Zimgolte; zatím ne. A vaše snahy o útek, ať budou jakékoli, jen zbytečně oslabí vaše zdroje, které vám pak budou chybět k dalšímu přežití. Ale když už přišla řeč na spojenectví, mohu vám pomoci.“

„Jak?“

„Jediným zdrojem k přežití v Prázdnostech jsou lodě, náhodně vtažené dovnitř...“

Zimgolt sraštil obočí. „Rozumím. Takže podle toho se zde dá přežít jen jako piráti?“

„Výstižně řečeno. Když budeme spojenci, naše šance se zvýší.“

Zimgolt se podíval na své velitele. Byli šokováni stejně jako on.

„Astrofyzika? Co sondy?“ tázal se tiše.

„Do tří světelných let stále to samé. Vysíláme čtvrtou vlnu,“ hlásila detekce.

„S odpovědí na tak osudovou otázku si dovolím ještě nějaký čas počkat, kapitáne,“ odpověděl Zimgolt zdrženlivě. „Přece jen nám připadá takový způsob poněkud... nemorální. Nic ve zlém.“

„Neurážím se,“ ušklíbl se Radiglak. „Počkejte pár týdnů či měsíců, až vám dojdou zásoby. Proti zimě, hladu, žízni a nedostatku vzduchu vás morálka moc neochrání.“

„Rozumím odpovědi,“ přikývl Zimgolt, „ale mé rozhodnutí pro tuto chvíli zní: ne, takové řešení neakceptujeme.“

Radiglak zachoval netečný výraz. „Uvidíme. Čas tady v Prázdnostech je velký přemlouvač.“

A zrušil spojení.

Velitel čtvrté směny teatrálně zhluboka nasál vzduch. „Nadechni se z plných plic, dokud ještě můžu,“ řekl na tázavé pohledy.

„Porada za čtvrt hodiny,“ utnul představení kapitán.

*

Analýza

„Vítejte,“ řekl krátce kapitán, když se velení sešlo v salóнку. „Vende se chová divně. Možná je poškozena. Takže chci analýzu všeho, co se stalo, od vás.“

„Nebýt výpadků sítě, při nichž se motory zastavily, byla šance na vyvážnutí z tunelu půl na půl,“ konstatovala Ketta, velitelka druhé směny. „A mimochodem, SOS jsme vyslali, ale nemáme absolutně představu, jestli se z toho zhrouteného prostoru vymotalo ven.“

„Ítyčka tvrdí, že za to mohl přechod zvenka sem. Zázrak, že síť nevyhořely celé.“ Zachytil kritický pohled kapitána, a dodal: „Upřesňuji: vyhořelo přes osm tisíc jisticích členů, díky čemuž byl mozek Vende i sítě z více jak 97 procent zachován. Zázrak, kapitáne, budeme potřebovat posléze.“

„Subjektivní prognózy zatím vynechme,“ upozornil důrazně kapitán.

„Teleportové plomby vyhořely, soudíme protože byly spuštěny ve fázi přechodu. Nedokázaly nás vyrvat z jiného vesmíru. Díky tomu že byly konstrukčně jištěné, nic horšího se nestalo. Doteď jsou ochranná pouzdra rudá zářem, ale vydržela a exploze se nerozšířily,“ referoval Saurus. „Motory jsou na přetížení dobře stavěné, přežily to prakticky bez problémů, stejně jako energetické zdroje.“

„A kolem nás...?“

„Dosud jen... Prázdnost,“ ozvala se velitelka Niabonga. „Netušíme, co ji tvoří, ale dominuje neuvěřitelná absence čehokoli – hmotných částic i jakéhokoli záření. Svým způsobem je aspoň potěšující, že tento svět, v němž jsme... prozatím jsme, má nejspíše shodnou fyziku s naším vesmírem. Také jsme mohli dopadnout výrazně hůře. A vzdálenější okolí? Čtvrtá vlna sond se vrátila ze čtyř světelných let, a stále nic – jen počet objevených vraků stoupl na...“ mrkla do svého osobního organizéru, „momentálně na 163. Z dosavadních 24 sond se nevrátily čtyři.“

„Za informace to stojí,“ kývl kapitán. „Pokračujte.“

„Proč se sondy nevrátily?“ podivila se Ketta.

„Máme problém s orientací v prostoru, který je... úplně prázdný.“ Potrásla hlavou. „Já vím, já vím, nemusíte mi říkat že prázdnost neexistuje. Ale dokud v ní plujeme, bude docela vhodné její existenci mlčky přijmout. Takže sondy se nedokáží přesně vrátit - zatoulají se.“

„Možná je sebrali jiní trosečníci...“

„Dost málo pravděpodobné...“

„K čemu by komu mohla být obyčejná sonda?“

„Mají zdroje...“

„Aha.“

„Tím se dostáváme k otázce, na jak dlouho nám vydrží zásoby,“ řekl kapitán.

„Máme na palubě 406 osob,“ řekl první důstojník, který dosud mlčel. Tedy – řekla, protože Sarkilen byla žena, a nutno zde zmínit, že nesmírně půvabná žena. Být idolem ostatně byla součástí její profese – určitou část problémů ve styku lodi s jejím okolím bylo možno hladce vyřešit právě díky tomu. „Vzduch nám vydrží 90 dní, potrava 120. Voda nás trápí nejméně – recyklujeme, takže nejméně 900 dní. Spotřební věci v plném stavu.“

„Energie?“

„Po odečtení nároků na opravy a rekonstrukce zbývá tak 200 dní plného provozu. V úsporném režimu vydržíme o polovinu déle,“ hlásil Saurus. „Motory budou na stovce nejdéle během dvaceti minut. Teleporty o půl hodiny později – pokud se něco nepokazí.“

„Lod?“

„Minimální škody,“ řekla Ketta. „Problémy vznikly jen v ohniscích tenzí a byly zachyceny konstrukčními tlumiči. Za pár hodin budou hotové analýzy jejich řešení do budoucna, ale opravy jsme ještě pozdrželi než zjistíme zda dostanou prioritu.“

„Správně,“ kývl kapitán. „Detekce? Jak jsme na tom?“

„Sondy v šesti světelných letech. Nic,“ hlásila Niabonga. „Ale tohle bychom si mohli prohlédnout...“ Aniž čekala na souhlas, přepnula obraz na videostěně. Vykreslené jen schématicky díky paprskům detekce, objevilo se tam obrovité, dramaticky rozmlácené těleso.

„Lod. Délka tři kilometry. Absolutně mrtvá, vyrabovaná a očesaná jako kostra z ryby.“

„No páni,“ neudržel se Domarig. Bolestně trčící vylámané nosníky a odervané pláty působily opravdu děsivě i na pouhém nákrese.

„A známe i její jméno,“ dodala Niabonga. „Seq-orgwek.“

Shromážděním velitelů proběhl tichý povzdech. Bylo proč – jednalo se o obrovitý mezihvězdný trajler, který z neznámých důvodů zmizel před více jak šesti lety! V aktivním provozu musel kromě posádky obsahovat stovky přepravovaných lodí s tisíci bytostí! Teď měli před sebou jeho mrtvou trosku. Rozsah tragédie, jejíž ponurý pomník měli před sebou, všechny ohromil.

„Výmluvné připomenutí, že to tu asi opravdu nebude jednoduché,“ podotkl Domarig temně.

„Bere se na vědomí,“ opáčil ledově kapitán. „Takže: pokračujeme v průzkumu Prázdnoty, udržujeme zvýšenou pozornost, a přejdeme na první úsporný režim. A zjistíme jak je na tom mozek Vende.“

Velitelé jen mlčky přikývli. Nebylo co k tomu dodávat.

„Rozchod.“

*

Mezičas

Vende, ostražitě sledujíc tykadly své detekce prostor kolem sebe, bezcílně plula neznámem. Venku skutečně nic nebylo, ani hvězdy, ani mezihvězdný materiál. Ani nejcitlivější detektory nedokázaly v absolutní tmě venku najít žádný rušivý element. Kdyby neměli referenční body v podobě mrtvých trosek, mohlo by se zdát, že nehnutě visí uprostřed... ničeho. Posádka, která měla zrovna volno, se trochu zaraženě chodila dívat na galerie do venkovní černoty. Byl to stejně neuvěřitelný, jako znepokojivý pohled.

Velení pořádalo krátké schůzky při každém střídání směn, čili co šest hodin, ale situace se nijak neměnila k lepšímu.

„Uprostřed ničeho? Ale kdepak!“ reagovala na tento příměr velitelka Niabonga. „Už jsme provedli první adaptační úpravy. Neexistuje tu sice nic jako reliktní záření, zato registrujeme ozvěny otevíraných a zavíraných tunelů. Je jich od jednoho do čtyřiceti za hodinu, což je dobrá zpráva. Ta špatná je, že jsou skutečně náhodné v čase i prostoru.“

„Jaký nejbzdálenější jste zachytili?“

„Odhadem dvanáct světelných let. S chybou asi šesti procent.“

„Když Prázdnota, tak pořádná,“ kývl uznale Saurus.

„Budeme vysílat sondy i dále,“ ujistila je Niabonga. „Sice prohlížení Prázdnoty tímto způsobem

je jako hledání jehly v kupce sena, ale měřením zmíněných ozvěn z více bodů dostáváme skromné, nicméně velmi užitečné údaje o prostředí v němž jsme. Samosebou, získáváme toho víc. Gravitační potenciály jsme sice zatím nenašli, ale analyzujeme například parametry drah, a dokážeme díky jejich odchýlkám víc a víc zpřesňovat stávající teoretické modely.“

Během krátké doby se na Vende přiletěly podívat dvě neznámé lodě, a o pár hodin později ještě jedna. Všechny se ale držely hodně daleko, jen krátce ťukly do korábu svou detekcí. Komunikační oddělení k nim pokaždé vyslalo zprávu s nabídkou spolupráce. V reakci na to všechny lodě okamžitě změnilly směr svého letu a vzdalovaly se bez kontaktu.

„Možná jsou to lovci našich ztracených sond,“ usoudila Sarkilen. „Přiletěli se podívat, jestli tu není něco k snědku, ale jsme pro ně stále ještě moc velké sousto. Pochopitelně, ani ony nevysílají žádné své ID. Ještě před pokusem o spojení jsme k nim vyslali sondy, takže víme jak vypadají, avšak ani jednu z nich nemáme v databázi plavidel. Ale protože z každé lodi utíká neustále aspoň pár atomů, víme, že všechny měly kyslíkovou atmosféru.“

„Takže loď je na stovce,“ mohl konstatovat Zimgolt o další půlden později. „První dobrá zpráva. Co, vážení?“ rozhlédl se po velitelích. „Má někdo něco, čím by potěšil svého kapitána?“

Technici obnovili i nouzové teleportové plomby, i když je nebylo jak ukotvit. Prázdnota dělala čest svému jménu: byla skutečně děsivě prázdná.

„Něco mám,“ ozval se Domarig, „ale potěšujícím bych to nenazval. V mozku Vende moje ítyčka našly nějaké docela velké datové bloky. A nikdo neví co to je. Část jich byla přijata tři dny před vstupem do Prázdnoty, ale doteď nevíme jakým kanálem, kým a proč. Zbytek signaturu nemá vůbec.“

„Divila bych se, kdyby po takovém průniku neměla Vende v hlavě trochu zmatek,“ pokrčila Niabonga rameny.

„To není zmatek!“ ohradil se důrazně Domarig. „Zmatečné bloky už jsme sanovali dávno. Tohle JSOU nějaká data – ale nikdo neví odkud a jaká.“

„Virus? Trojský kůň?“ nadhodil kapitán.

„Ani to si nejsme jisti.“

„Návrh?“

„Ítyčka to chtějí zavřít do pískoviště a zkusit rozebrat.“

„Nepoškodí jejich izolace Vende?“

„To nevíme, dokud to neuděláme...“

Kapitán dvě vteřiny uvažoval. „Souhlas. Ale ručíš mi za to, že to z pískoviště neuteče!“

„Rozumím.“

Když o něco později další vlna sond dosáhla patnácti světelných let, aniž narazila na okraj Prázdnoty, kapitán rozhodl o přerušení mapování ještě vzdálenějšího prostoru. K měření rozlohy Prázdnoty byly od té chvíle užívány průběžně stále zdokonalované detektory, odposlouchávající prostorové odezvy otevřených a zavíraných tunelů. Nejvzdálenější ozvěny pocházely až z devatenácti světelných let, což byla prozatím hranice citlivosti uší Vende.

„Víme, co vyplňuje Prázdnotu,“ ohlásila s patrným uspokojením velitelka Niabonga. „Jsou to stringy, jak se dalo čekat, ale mají statisticky nižší energii než >naše<, z vnějšího vesmíru. To vysvětluje prostor, a také hlad Prázdnoty. Polyká vnější prostor, ale protože ho současně vysává, nezasytí se. Předpokládáme, že přebytek energie se zatím neznámým způsobem transformuje do zvětšování Prázdnoty a zčásti vyzařuje jako rázové vlny prostoru.“

„Žere, řve u toho a tloustne,“ shrnul to Saurus. „A pomůže nám to ven?“

Niabonga jen mlčky pokrčila rameny. „Začínám mít trochu nouzi o mokré hadry,“ řekla s nadsázkou. „Výzkumným týmům hrozí, že si zavaří hlavy, jak na tom dělají...“

„Jak to nese posádka?“ zajímal se kapitán.

„Vesele,“ ušklíbla se velitelka Ketta, ale pak zvažněla. „Úsporný režim není nijak komfortní. Vypojení a uzavření volnočasových areálů a nákupních center lidé celkem snesli, omezení jídel o desetinu vcelku také, horší je kontrolovaný pitný a hygienický režim. Velká část posádky byla zvyklá při práci pít různé nápoje. Ukázalo se, že je to svým způsobem taková slabší závislost.“

„S vodou počítáme při nedostatku vzduchu,“ poznamenal kapitán tiše. Nemusel to říkat, o této

variantě všichni věděli, poznamenal to jen proto, aby dal najevo že aktivně naslouchá.

„Každý vidí, že pokud se něco nezmění k lepšímu, míříme neodvratně k velkému průšvihů,“ pokračovala velitelka. „Ale všichni vysoce oceňují průběžné zpravodajství na síti i lodních infopanelech. Tím, že nic nezakrýváme, neztrácíme jejich důvěru.“ Trochu unaveně si projela prsty skrz své vlasy. „Vybrali jsme skutečně kvalitní lidi. Jsou znepokojeni – ostatně kdo by nebyl. Ale většinou nekolísají. Zatím...“

Velitel Domarig se maličko pousmál. „Teď, když moji lidé mají konečně klid na práci místo toho, aby šaškovali kolem nějakých rádobyvědeckých úkolů, Vende pomaličku optimalizujeme. Ne že by nebyla!“ reagoval na kapitánův pohled, „ale stále je co doladovat. Snížili jsme spotřebu o šest desetin procenta, aniž jsme něco omezili. Vendina heuristika je podle protokolů v pořádku, takže sbíráme a snažíme se zpracovat absolutně všechno, co je k dispozici. Nikdo z nás v té změti údajů zatím nic nevidí, ale Vende je překvapivě optimistická. Prozatím její optimismus nesdílím.“

Kapitán jen mlčky přikývl. Tvrzení velitele čtvrté směny nebylo nijak překvapující. Mozek Vende dokázal brát do souvislostí tak obrovské množství i zdánlivě nesouvisejících informací, a kombinovat je tak neuvěřitelným způsobem, že by to žádný člověk, ani jakýkoli lidský tým, nedokázal. Pokud jsou tedy heuristické obvody prověřené a přesto vydávají nadějný výhled, stále zbývá šance že se odtud někdy dostanou.

*

3

Během dalších hodin a dnů Vendina detekce objevila toliko nové a nové trosky lodí. Nebylo možno z nich ale cokoli získat: byly to jen mrtvé, podle některých známek i mnohonásobně vydrancované kostry. Zmizelo absolutně všechno, co mohlo pomoci k přežití. Z továrních otisků na zbylých konstrukcích si Vende zvolna skládala mapu o obětech a datech. Nejstarší loď pocházela z 85 let staré minulosti. To opravdu nebylo povzbuzující.

„Jenže dosud jsme také nenašli žádné ostatky trosečníků,“ poznamenala velitelka Ketta.

„Že by je Prázdnota požírala?“ pousmál se Domarig. „Na mě si tedy pěkně smlsne!“ Protáhl svou mohutnou, vysportovanou postavu. Věnoval se vášnivě fyzickým aktivitám, a nucená nečinnost po uzavření tělocvičných sekcí ho mrzela. Tím více, že nemohl ani cvičit o samotě – úsporný režim ukládal odpočívající posádce klidový režim, bez zbytečného zvyšování spotřeby vzduchu.

Čtvrtý den se nedaleko Vende objevil Sonqaar, a kapitán Radiglak se ukázal na komunikační ploše.

„Možná by vás zajímalo,“ řekl bez okolků, „jak se zde v Prázdnotě točí kolotoč. Čtyři lodě včera přepadly pátou. Obětí byla Robarianská obchodní loď, která sem vstoupila asi před pěti měsíci. I když jména jsou v tomto případě zcela nedůležitá. Útočící lodě jí doslova rozebraly na prvočinitele a přivlastnily si všechny dostupné zdroje.“

„Rozumím tomu jako potvrzení o zdejším kořistném způsobu přežití,“ přikývl Zimgolt.

„To také,“ souhlasil Radiglak. „Říkám to ale kvůli něčemu jinému. Dnes se tři z útočících lodí spikly proti čtvrté z nich - a postihl jí stejný osud jako Robariany.“

„Děkuji za informaci,“ přikývl opět kapitán.

„Pravidla přežití v Prázdnotě jsou velmi prostá, a neúprosná. Včerejší spojenci jsou dnes nepřátelé v boji o další přežití. Kapitáni lodí, které se sem dostanou, to obvykle ke své škodě pochopí příliš pozdě. Nabízím vám vyvarovat se této osudové chyby tím, že uzavřeme spojení. V našem případě trvalého charakteru.“

Kapitán Zimgolt si promítl na panel údaje, které mezitím Vendina detekce zjistila o Radiglakově lodi. Nebyl na tom zas tak moc špatně, od posledního setkání si dokonce maličko polepšil. Citlivé oblasti byly posíleny plášťovými segmenty pocházejícími z jiných plavidel, loď vykazovala vcelku slušný energetický potenciál a podle všeho měla k dispozici i účinné zbraně. Kapitán Zimgolt věděl, že by nebylo vhodné ptát se, kde k tomu přišla.

„Nevadí mi, že si prohlížíte mou loď,“ reagoval náhle Radiglak s mírným úsměvem. „Nebudu zapínat štíty abych uchránil své soukromí. Chci tím ukázat, že svou nabídku myslím vážně.“

„Co by bylo žádáno výměnou za spojení?“ tázal se Zimgolt.

„Za spojení nic,“ zněla odpověď. „Ale vidím, že se stále snažíte sbírat data. Sice moc

nevěřím v nějaký úspěch, ale jak jsem si zase zjistil já, jste skutečně moderní loď se silnou vědeckou výbavou. Vlastně, jste první a jediná skutečně vědeckovýzkumná loď za celou dobu, co tu vězíme. Třeba nakonec na něco přijdete. Jenže sběr informací je časově i energeticky náročný. Nabízím všechna naměřená data z doby, kdy tu jsme.“

„A cena by byla-?“

„Uvítal bych zbraně,“ řekl Radiglak otevřeně.

„Pokud vidím, tak jste ozbrojeni dost dobře,“ namítl Zimgolt.

„To je pravda,“ souhlasil Radiglak hořce. „Mám silné laserové kanóny. Akorát je malá nevýhoda, že potřebují plno energie. Víc by se mi hodilo několik vašich torpéd.“

Kapitán Zimgolt pomalu zavrtěl hlavou. „Výzbroj předávat nebudeme.“

„Ne-?“ Radiglak se zdál trochu překvapený. Chvilku mlčel, jako by očekával nějaké vysvětlení. To ale nepřišlo. „Dobře. Beru na vědomí.“ Učinil zklamané gesto. „Nebudu za vámi létat s dalšími nabídkami, abych se dočkal opět odmítnutí. Mohu využít své zdroje mnohem smysluplněji. Pokud si to rozmyslíte, vyhledejte mě sami.“ Chvilku uvažoval, než dodal: „Mrzí mě, že to musím říci, ale pravidla Prázdnoty jsou taková. Nemějte mi za zlé, pokud se někdy v budoucnu setkáme na opačných stranách fronty.“

„To by bylo opravdu nepříjemné,“ poznamenal Zimgolt neutrálně.

Radiglakův obraz se na ně ještě chvíli díval, než zrušil spojení.

„Odlétá,“ hlásila detekce.

„Opravdu jsme mu nemohli dát pár protimeteorických střel?“ řekla Ketta. „Osm let sebraných dat! To by byl hotový poklad pro analytické obvody...“

„Radiglak to řekl sám: střely tu mají nesmírnou cenu - obsahují velký ničivý potenciál a přitom nespotřebují žádnou energii. Skutečně nerad bych, aby se někdy v budoucnu jeho spojení změnilo v nepřátelství a Vende musela čelit vlastní výzbroji,“ upřesnil kapitán. „A začnete opět vysílat na střídačku všechny sondy co máme. Pokud to vyjde, obnovíme je. A pokud ne, nebudou nám stejně už k ničemu.“

Poté se zavřel do svatyně – izolované místnosti, v níž se daly s podporou Vende řešit věci všemi způsoby, to jest legálně i nelegálně mimo veškeré oficiální protokoly, a o hodinu později si zavolal velitele Sauruse.

Krátce, ale bez okolků spolu probrali bezpečnostní stránku současné situace. Velitel obrany poté dostal příkaz, předpřipravít postupy pro násilné obsazení jiného plavidla, a zhodnotit za jak dlouho by si Vende v případě nutnosti dokázala vytvořit vlastní invazní oddíl, a co by to stálo.

Velitel Saurus nebyl příliš udiven. Pokud by Vende nenašla způsob jak z Prázdnoty ven, nakonec by patrně došlo na slova kapitána Radiglaka a začal by skutečný boj o život. A jako prozíravý kapitán chtěl být Zimgolt připraven i na tuto zcela zoufalou verzi.

„Nicméně zatím pevně doufám, že k ní nebudeme muset sáhnout,“ dodal nakonec.

„Lepší být připraven, nežli překvapen,“ odpověděl Saurus.

*

8

Kapitán musel udělat osobní prohlášení k posádce, v níž podivná situace počíná vyvolávat stále větší obavy. Nic nezastíral – stejně všichni věděli oč jde – ale ani zbytečně nedramatizoval.

„Netřeba podléhat obavám,“ zakončil svůj proslov. „Pokud situace má řešení, obavy jsou zbytečné. A pokud nemá, bát se stejně nepomůže.“

Zdalo se, že to lidé na palubě akceptovali. Většina z nich navíc věnovala určitou část svého osobního volna a snažili se podle svých sil podpořit heuristickou sekci v její snaze nalézt řešení. Rychle se ale ukázalo, že problémy s nimiž heuristika pracovala, byly pro posádku jiných specializací příliš vysoce odborné, a neodborné návrhy a rady byly spíše k pobavení, než k užítku. Každopádně ale velitelka Ketta zřídila několik informačních sběrných kanálů, kam lidé mohli bez omezení vkládat své příspěvky. Věděla, že někdy i zcela laický návrh může odborníky přivést k řešení, které sami přehlédli.

Ten den se ale stalo ještě něco jiného.

„Neznámá loď v blízkosti!“ ohlásila Niabonga. Nebyl to velký koráb, spíš připomínal kurýrní člun.

Na plášti byl silnými konzolami zjevně přimontován laserový kanón. Sama loď vypadala jako poslepaná z různých nalezených, či spíše ukořistěných, částí.

„eS Vé eS,“ vyzval kapitán komunikačního náčelníka.

Jenže vtom detekce ohlásila: „Útok!“

Malá loď naprosto nečekaně nabrala útočný kurz a počala pálit jak o život.

První výstřel se zařízl do plátování na pravoboku, ale další už se rozptýlili na štítech, které Vende samočinně aktivovala.

„Nejsme nepřátelé. Zastavte útok!“ ozval se Zimgolt.

„Bez odpovědi,“ krčil rameny komunikační náčelník.

„Co blázní?“ divil se kapitán. „Musí vidět že ten útok je sebevražda!“

„Možná nemá jinou volbu. Vůbec nemají zapnuté štíty, vypnuli i motory, všechno jde do kanónu.“

Kapitán kývl. „Zastavte ho nedestruktivně předsunutým štítem.“

„Provádím!“

Úzce směřované energetické pole uzamklo útočící loď do svého nitra. Zpomalila, vychýlila se ze směru a její zbraň zmlkla. Zásah byl úspěšný, loď byla ze všech stran sevřena neviditelnými, ale neprostupnými bariérami energie.

„Ta loď velmi pravděpodobně prodělala před krátkým časem nějaký střet,“ hlásila Niabonga. „Na plášti jsou stopy po zásazích, které ještě ani nevychladly. No to mě podrž!“ reagovala bezprostředně na další události. „Otevřeli výstup a opustili loď. Bez skafandrů!“

„Předsunutý štít drží?“ tázal se kapitán.

„Spolehlivě,“ potvrdil Saurus. „Pokud si mysleli, že zemřou rychle, asi jsou nemile překvapeni.“

„Zoufalý útok a poté sebevražda? Proč ale?“ podivil se Zimgolt. „Vemte je na palubu!“

Trvalo jen několik sekund, než se sedm osob ocitlo v jedné ze vstupních sekcí Vende. Niabonga již stihla analyzovat atmosféru, která unikla z výstupní komory zachycené lodě, a divní trosečníci se tak ocitli ve vhodných podmínkách k přežití. První reakce na záchranu ale byla spíš zklamání.

„Jsou to Xomerkové,“ zjistily komunikační obvody, které po první větě rozpoznaly řeč.

„To byla velká chyba,“ řekl sípavě starý muž. „Neměli jste nás zachraňovat!“

„Co biologie?“ tázal se Zimgolt.

„Dokončíme jí za tři minuty. Ale doporučoval bych přesto karanténu. Chybu bychom v Prázdnotě udělali jen jednou.“ Aniž to trosečníci tušili, citlivá čidla biologických laboratoří Vende již zkoumala jejich těla, pátrajíc po nějakém biologickém riziku. Žádné však nebylo nalezeno.

„Čistí,“ ohlásila velitelka Ketta po udané době. „Tedy... biologicky. Jinak opravdu moc ne. Myslím že jim hygiena na palubě nefungovala už hodně dlouho...“ Aniž kapitán cokoli poznamenal, dodala: „Už připravujeme hygienickou buňku a izolované ubytování. Spojení bude dle potřeby jednostranné nebo obousměrné, ale stejně je budeme mít neustále pod dozorem.“

Vstup cizích osob, vlastně prvních skutečných trosečnicků z Prázdnoty na palubu Vende zvedl mezi posádkou vlnu vzrušení. Názory se různily, ale nikdo se proti rozhodnutí kapitána nebouřil.

Po třech hodinách se trosečníci konečně zbavili děsného zápachu a špíny a znovu prošli opakovanými testy na možné biologické hrozby. I tentokrát výsledky vyzněly negativně. Vybaveni náhradními oděvy, byli dopraveni v izolovaných kontejnerech do karanténní buňky.

„Myslím, že nám máte hodně co vysvětlovat,“ objevil se pak kapitán na videostěně v místnosti, kde byli trosečníci usazeni. „Takže s tím můžete začít.“

„Jsem kapitán Smego z Xomerku,“ představil se starý muž. „Toto je zbytek mé posádky. Jsme v Prázdnotě již jedenáctý rok, a za tu dobu jsme si násilím vzali věci potřebné k přežití od téměř třiceti lodí.“

Zimgolt mírně přikývl. „Nejsem tu proto, abych soudil způsob jakým jste přežívali...“

„É... děkujeme. Tedy náš útok na vaši loď,“ změnil kapitán Smego ochotně téma. „Asi před hodinou se rozpadlo naše spojení s třemi dalšími loděmi. Byli jsme nejslabší, a je nám jasné, že to tak nakonec muselo dopadnout. K velkému překvapení našich nedávných spojenců jsme se však ubránili, a naopak jsme jim zasadili několik citelných ran. Stáhli se do vyčkávací pozice, což samosebou naši situaci nijak neřešilo. Počítali nejspíš, že jsme poškozeni a bylo rozumné vyčkat,

až nás naše oslabení zdolá úplně.“

„Rozumím,“ řekl Zimgolt.

„Ve skutečnosti jsme byli úplně na dně. Žádný další útok už bychom nevydrželi. Nechtěli jsme ale, aby nás dostali ti, kdo nás zradili. Rozhodli jsme se zaútočit na váš koráb, protože jako jediní jste zatím nikoho nenapadli.“

„Je to v Prázdnotě považováno za znak slabosti?“

„To není. Naopak, mezi loděmi těch, kteří přežívají, se šíří zpráva o silném vědeckém korábu, který se sem dostal a nechová se jako pirát i když by mohl.“

„Pak mi ale váš útok nedává smysl.“

„Smysl objasním hned, když řeknu, že nám stejně zbývaly nejvýše tři dny života. Byli jsme prakticky mrtví, a rozhodli jsme se, že svou loď dáme právě vám, než aby se jí zmocnili naši bývalí spojenci.“

„No...“ řekla z videostěny trochu zaraženě Sarkilen, „přišlo by mi snazší kdybyste prostě přiletěli a řekli to rovnou. Mýlím se...?“

Kapitán Smego se na ni dlouze podíval. Nebylo divu, konečně měl záminku si prvního důstojníka řádně prohlédnout. „Patrně ano, první důstojníku Sarkilen. Jenže dát svou loď znamená včetně sebe i posádky. Poražená loď je... zužitkována úplně do konce.“

„Ale to přece ne-!“ zvolala ohromeně.

Oči kapitána Smega však zůstaly chladné. To bylo hrozné přiznání. Lodě v Pustině praktikovaly nejen pirátství, ale i kanibalismus?! Proto Smego ve své první větě na palubě Vende řekl, že jejich záchrana je chyba! Chtěli zaútočit s předpokladem, že budou zničeni, a Vende si zákonitě vezme z jejich lodi, co bude třeba... včetně jejich mrtvých těl. Proto se pokusili zabít výstupem do vzduchoprázdna, když byli místo sestřelení zadrženi silovým polem!

Zároveň se objasnilo, kam zmizela mrtvá těla v troskách. Věru, děsivé zjištění!

„Díky vaší protiakci dopadlo všechno úplně opačně, než jsme chtěli. Naší záchranou jste zvolili nejhorší možné řešení,“ potvrdil to kapitán Smego. „Nejen že z nás nezískáte zásoby, ale ještě my budeme spotřebovávat zásoby vaše. Ale protože jsme stejně všichni byli odhodláni zemřít, nebude nám vadit pokud nás nějak zlikvidujete. Způsob samosebou můžete zvolit tak, aby vám to nepřivodilo morální trauma, my ho předem akceptujeme.“

„Nebudu přistupovat na barbarská pravidla Pustiny!“ prohlásil Zimgolt.

Smego pokýval hlavou. „Jak čestné, kapitáne! Úplně v té větě slyším sám sebe... před jedenácti lety,“ řekl nesmírně trpce. „Nemusíte to dělat osobně. Stačí dát nám nějaký prostředek... použijeme ho už sami.“

„Kategoricky odmítám. Každopádně, situace dopadla tak jak je. Vaši loď rozebereme a vytěžíme, vy zůstanete ubytováni na naší lodi. Možná, že přínos vašich zkušeností vyváží vyšší zatížení našich zdrojů,“ rozhodl Zimgolt.

„Náš přínos nemůže vyvážit škody, které vám vzniknou tím že nás u sebe necháte žít.“

„To nechte k posouzení na nás. Nevzdáváme se naděje.“

„Nikdo se nevzdával naděje... než o ni nadobro přišel,“ opáčil Smego chmurně. „Viděli jste trosky kolem? Některé jsou staré tak sto let. Nikomu se odtud nepodaří odletět ven. Nikomu.“

„Sto let?“ vložila se do hovoru Niabonga. „Víte to jistě?“

Kapitán Smego se podíval na jednoho ze svých mužů. Ten váhavě přikývl. „Katalogové číslo bylo sto let staré.“

„No vida,“ pousmála se velitelka druhé směny. „Hned nějaká zajímavá informace. My zatím narazili na limit 85 let. Prázdnota možná začala své působení v té době.“

„Poskytnu vám podrobné instrukce, jak bez poškození vyjmout z naší lodi všechny paměťové moduly,“ řekl náhle jiný muž ze Smegovy posádky, „a také všechny informace potřebné pro jejich bezproblémové připojení do vaší sítě. Vše, co tam najdete, můžete použít. I proti nám.“

„Budou tam totiž i záznamy o našich... akcích,“ upřesnil kapitán Smego.

„Užijeme jen to, co nám pomůže k opuštění Prázdnoty. Interní záznamy vaší lodi ponecháme bez povšimnutí. Jsme vědci a průzkumníci, ne soudci.“ Kapitán Zimgolt udělal pomlku. „Za chvíli k vám dorazí mechanolékař. Pokud přece jen nebudete chtít jeho služeb využít, nebudeme vám to

mít za zlé. Ale je vám myslím jasné, že případná dlouhodobá léčba by byla náročnější než jednorázový zásah.“

*

14

Prázdnota, obsahující děsivé stopy zkázy a zmaru.

Tak se postupně konkretizoval obraz, který Vende získávala o svém okolí. Počet objevených trosků již překročil čtyři sta. U většiny se i přes pokročilé stádium rozpadu podařilo určit totožnost a domovskou planetu, čímž heuristické obvody Vende získávaly aspoň přibližné vodítko kde všude se vliv Pustiny projevuje ve vnějším vesmíru.

U některých vraků detekce odhalila dosud aktivní lodě, které buď zoufale paběrkovaly na dávno vyrabovaných troskách, anebo naopak číhaly na lodě, které sem zamíří hledat opomenuté zdroje, aby je přepadly a zmocnily se jejich zásob. Některá plavidla poděšeně prchala, jen co jejich detektory zaznamenaly blížící se Vende. Jiná pasívně vyčkávala, připravena k nelítostné odpovědi na jakýkoli pokus o napadení. Dvakrát byly sondy Vende odehnány od trosky, v níž zbylo téměř zanedbatelné minimum použitelných věcí, protože si to jiná přítomná aktivní loď nárokovala jako své vlastnictví. Vztahy mezi koráby v Pustině skutečně ustrnuly na úrovni buď ty mě nebo já tebe.

„Moje itýčka všechna data obracejí trojnásobně naruby,“ ujistil kapitána velitel Domarig. „Chci mít stoprocentní jistotu, že si do sítě nezavlečeme něco kritického. Čtvrtou kontrolní vrstvu obstarává sama heuristika Vende.“

„Kromě ustupujících vyrážek a degenerativních změn z hladu jsou Xomerkané čistí,“ přidala se Velitelka Ketta. „Ale stejně je nechám v karanténě. Sledujeme i případný výskyt segmentovaných časovaných biologických zbraní, jež by se mohly v těle hostitele seskládat až po deseti, čtrnácti dnech, a napájíme je látkami, které by měly eliminovat i tu možnost, že oni sami mají být trojským koněm v nitru Vende.“

Paměťové obvody Xomerkské lodi kupodivu vydaly plno zajímavých informací. Asi nejdůležitější bylo měření stringového pozadí. V energiích bylo skryto velmi nepatrné, ale rozpoznatelné kolísání, svědčící o ozvěnách v Pustině. Vende tak získala sice nemnohé, ale do historie sahající údaje o pohybu prostoru uvnitř Prázdnoty.

„Prázdnota už pro nás teď není vůbec prázdná,“ opakovala velitelka Niabonga. „Vende vytvořila několik miliard fyzikálních modelů, které jsme na základě měření postupným vyřazováním zúžili zhruba na stovky tisíc. Xomerkská data nám umožnila snížit počet modelů na necelý tisíc nejnadějnějších.“

Během dalších čtyř dní kontaktovaly Vende tři koráby. Jeden se neúspěšně pokusil o útok soustředěnou palbou na jedno jediné místo v naději, že prolomí ochranný štít. Když neuspěl, okamžitě odletěl pryč.

Zbýlé dva koráby se pokoušely navázat spojení. První byla nákladní loď, nesoucí ve svých útrobách osm set strojů ke zpracování rostlin na planetě Eorskit-5. Byla dosud ušetřena masivních útoků, protože nikdo netušil, zda by se mu takový náklad někdy k něčemu hodil. Anebo možná naopak proto, že to byl náklad naprosto, ale dočista k ničemu. Posádku tvořilo dvoučlenné velení, tři obchodníci a šest mechaniků. Do Prázdnoty spadli před půl rokem a nebylo nic, co by mohli nabídnout výměnou za spojení.

Jejich obrana proti napadení byla kuriózní. Umístili většinu svých zásob do kontejnerů s jedním proti škůdcům a hrozili, že v případě ohrožení vše nechají vybuchnout a tím pádem zcela znehodnotit. Zatím nikdo nebyl tak zoufalý, aby to zkusil.

Druhá nákladní loď jménem Nbiglikor, plná zcela zbytečného stavebního materiálu, měla situaci napjatější. Na palubě řádila infekce, kterou navigátor - jediná osoba s minimálním zdravotnickým rozhledem - nedokázal zastavit, ba ani tlumit. Nebyla letální, ale vracející se vlny horečnatých stavů činily jedenáctičlennou posádku téměř provozu neschopnou. Po analýze biologickými laboratořemi a poradě velení se Vende rozhodla poskytnout několik balení léků, deset filtrů atmosféry a sto kilogramů dezinfekčních látek včetně dvou aplikátorů.

Reakce Nbiglikoru byla překvapující. Kapitán sice nesmírně ocenil obětavost, s jakou Vende chce oslabit vlastní zdroje, ale současně nabízenou pomoc jaksi... odmítl. Rychle vyšlo najevo proč: pokud byla na palubě infekce, nehrozilo že by posádku zcela bezbranného nákladáku někdo chtěl sníst. Ve skutečnosti Nbiglikor pouze chtěl poprosit o svolení držet se v blízkosti Vende.

Podle slov kapitána se již zpráva o odolnosti Vende roznesla, a tak počítal, že i kdyby se nějaký zoufalec rozhodl na jeho nákladní loď zaútočit, odradila by ho přítomnost Vende.

Svolení držet se v závěsu dostal.

Nebyl ale jediný, kdo Vende sledoval. Detekce dobře věděla o dalších šesti lodích, které se držely poblíž Vende, ale tak daleko, že si připadaly nezjistitelné. Zpočátku to tak možná bylo, ale lidé velitelky Niabongy již překalibrovali detektory, takže Vende získala výrazně pronikavější zrak. Sekundárním důsledkem byl nárůst objevených trosek, jejichž počet už přesáhl šest set.

Kapitán Zimgolt se rozhodl vyslat k těm lodím jasný a srozumitelný vzkaz. Je zbytečné slídit kolem jako supi a čekat, až Vende zeslábně. Výhodnější by bylo spojit síly při hledání způsobu jak se dostat ven.

Žádná odpověď nepřišla.

*

19

V izolační sekci hostů z Xomerku došlo k velmi nemilé události. Tři lidé kapitána Smega provedli sebevraždu. V jejich identifikátorech byl nalezen důvod: podleli tlaku svědomí, že jsou přítěž pro toho, komu chtěli své životy naopak obětovat. Hned za tím byla nalezena prosba, aby jejich těla byla použita k prodloužení života posádky Vende. A ještě za tím byl připojen dodatek, vyjadřující vroucí naději že se jejich zbabělejší druhové také rozhodnou následovat tento příklad.

Kapitán Zimgolt pověřil Sarkilen, aby udělala zbylým Xomerkanům důrazné a procítěné kázání o tom, že takhle si to velení Vende nepřeje. První důstojník se vrátil až za několik hodin.

„Splněno,“ řekla pouze. V soukromí byla sdílnější. „Být tam někdo jiný než já, neuspěl by. Xomerkané trpí nevýslovným syndromem viny a hanby.“ A po chvíli dodala: „Možná, že jsem přece jen neměla být tak moc přesvědčivá...“

Zdálo se, že posádka je podobného názoru. Nikdo si sice nepřál smrt Xomerkanů, ale vynořovala se lehká obava, že by Vende mohla přijímat další a další ztroskotance, což by její zásoby zatížilo výraznějším způsobem. Nejkritičtější byla zatím zásoba vzduchu, z níž bylo spotřebováno už 21 procent. U dýchání naneštěstí žádný výrazný úsporný režim nemohl být zaveden.

Vendiny laboratoře sice vyrobily zařízení, které rozkládalo CO₂ a získávalo z něj ozón, který se v další fázi pod tlakem měnil na kyslík, ale jeho kapacity byly spíš jen symbolické a sloužily víc pro udržení morálky. Na pokyn velitelky Ketty již zásobovači vyčlenili příslušný objem vody na to, aby se dala v nouzi rozložit pro tvorbu kyslíku.

O další vzrušení se postaral velitel Domarig. Podivná data, která se jeho odborníci pokoušeli analyzovat v izolovaném prostoru, zmizela.

„Jak - zmizela?“ divil se kapitán.

„Na tuto otázku zatím neznáme odpověď,“ musel přiznat Domarig.

„A to si nepřipadáš trapně?“ popíchl ho Zimgolt.

„Hodně, kapitáne,“ přitakal velitel.

Ve skutečnosti byl naprosto zděšený a též rozčilený. Bylo to zcela nepochopitelné. V síti, která byla pod nepřetržitou kontrolou už jen z principu své existence, najednou zmizí docela velký balík informací. A nejen to. On zmizí z obzvlášť přísně strážného a zabezpečeného místa!

„Chci vědět, kdo mi tu sahá do sítě!“ křičel Domarig na svůj tým. Tak drzý vpád do výpočetní soustavy Vende ho rozzuřil. Ale ať se odborníci snažili jak uměli, na nic nepřišli. V jednu chvíli tam data byla, a v druhou už ne. A nic mezi tím nebylo. Všechna pracoviště prošla detailními prověrkami, stejně jako každý kdo je kdy použil. Všechna přístupová místa byla prozkoumána tak podrobně, jak to jen šlo. Bez výsledku.

Technici dokonce odpojili některé bloky pamětí a umístili je do laboratoří, kde se konaly pokusy odečíst nějaké stopy přímo z fyzického nosiče. Ale ani tato nejhlubší metoda nepřinesla do záhady světlo.

„Nedává to smysl,“ svěřil se kapitán svému prvnímu důstojníkovi. „Chyba, přehmat, omyl, porucha, to všechno se může stát. Ale věci přece jen tak nemohou mizet.“

„Možná o Prázdnostě stále víme příliš málo...“ nadhodila Sarkilen.

Zimgolt chvíli mlčel. „Anebo je to jen test.“

„Že by si Sourengané objednali loď jen proto, aby mohli testovat posádku?“ zapochybovala.

„V případě, že bychom byli pokusný vzorek pro nějakou následující tvorbu umělé reality, by to smysl dávalo.“

„Anebo v případě, kdy by pokusným polygonem byla právě sama Prázdnota,“ dodala po chvíli.

„Mějme i tyto možnosti na zřeteli, ale raději na ně moc nespolehejme,“ uzavřel Zimgolt.

Se svými pochybami se Zimgolt svěřil i kapitánovi Smegovi, když ho i se zbylou posádkou o den později propustili z karantény.

„Nepřipadá mi, že bychom byli v simulaci. A pakliže ano, její tvůrce by určitě nechtěl, abych ho potkal. Kvůli jeho vlastnímu dobru...“ řekl Smego. Kromě dat, jež byla uložena v jeho lodi, poskytl již heuristickému oddělení i jinou podporu: podrobně rozepsal psychologické profily osob z jiných lodí, s nimiž kdy komunikoval. Skládačka, na jejímž podkladu mozek Vende neustále tvořil předpoklady vývoje, tak získala další vítané upřesnění.

„Touláme se Prázdnotou už docela dlouho,“ pravil poté Zimgolt. „Ale nezdá se, že by tu byla přemíra násilných střetů...?“

„Docela dlouho, kapitáne?“ pousmál se Smego. „Je vidět, že jste stále nepřijal realitu v níž se Vende ocitla. Manévrujete Prázdnotou a zbytečně tak utrácíte drahocennou energii. Nechte si vykreslit trasy aktivních lodí. Zjistíte, že ponejvíce jen letí Prázdnotou tak, jak zůstaly nastavené po svém posledním manévru - ať už bylo jeho příčinou cokoli.“

„Ano, to víme.“

„Už jen měnit směr letu znamená energetickou ztrátu. Ti, co přežijí delší čas, už jsou tak tvrdá sousta, že zisk případného vítězství nevyváží ztráty případného útoku a boje. Proto lodě uzavírají spojení, aby přesilou snížily vlastní výdaje. Útočí také ti, kteří se dostali na existenční hranu a nic jiného jim nezbyvá, tak jako třeba my. Jinak se tu hraje krutá hra na zdržovanou, v níž běží neúprosný odečet pro všechny.“

„Jak dravci loví nově přichozí lodě? Vždyť tunely se objevují náhodně?“

„Jediná přijatelná strategie je vyčkávací. Tunely vznikají náhodně, a také náhodně do sebe vtahují okolní předměty. Čas od času se ocitne lovec ve správnou chvíli na správném místě.“

„To mi moc nesedí,“ prohlásil velitel Domarig, když kapitán na poradě velení sdělil obsah hovoru. „Prázdnota je obrovská, a i když průniky vzniknou zhruba co pár minut, pravděpodobnost že by se nějaká loď náhodně dostala na vhodné místo, je zanedbatelná.“

„To je pravda,“ musel uznat Zimgolt. „Takže nám Smego neříká pravdu.“

„Možná je proto, že jinou pravdu nezná. Žádná z lodí, které zatím naše detekce zachytila, se nepohybovala rychleji než dvacet kilometrů v sekundě. I kdyby tak letěli řekněme tři roky - nemyslím že by někdo neplánovaně vezl zásoby na delší čas - urazili by řádově pouze desetitisíciny světelného roku. A skákat teleportem naslepo je opravdu plýtvání energií.“

„To zní velmi zajímavě,“ přikývl Zimgolt.

„Díky rozvětvenému průzkumu sondami jsme mnohem lépe analyzovali tvorbu tunelů,“ přidala se Niabonga. „Je zřejmé, že nejčastěji vznikají v oblasti, v níž se nacházíme. Četnost se vzdáleností prudce klesá. Sice jsme ještě neobjevili jaké, ale Vende tvrdí, že pravděpodobnost nalezení pravidla jejich vzniku v horizontu 30 dní je nadpoloviční.“

„To by měla být naše nejvyšší priorita,“ připomněl Zimgolt.

„Máme to na zřeteli,“ souhlasila Niabonga. „Ketta nám vyrobila tři tisíce nových speciálních výpočetních a paměťových bloků, a za pár hodin budou i poslední začleněny do naší sítě jako posila.“

„Souhlasím.“

„Když si vykreslíme dosavadní tunely,“ pokynula Niabonga k zobrazovači, „dostaneme bod, tvořící hypotetické centrum aktivity. Prozatím se k němu blížíme. Sice trochu mimo, ale blížíme. Takže Vende nemusí měnit trasu.“

„Sledují tento směr i jiné dosud nalezené lodě?“

Zavrtěla hlavou. „Nezdá se, že by o tom někdo jiný věděl. Anebo tomu nepřikládá váhu.“

„Změřili jsme i trosky,“ připojil se Domarig, „a spočítali jejich trasy. Když to porovnáme, vidíme že

se vypočtené středy rozcházejí. To znamená, že epicentrum tunelů se pohybuje v nitru Prázdnoty.“

„Ale je to jen teorie,“ upozornila Niabonga. „Naměřená data kvůli objektivním vlivům trpí nepřesností. Prozatím takzvaný pohyb, o kterém mluvil Domarig, nepřekročil hranici chyby měření.“

„Každopádně, lepší něco než nic. A něco nového ohledně zmizelých dat?“

Velitel čtvrté směny jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Pokračujme, a všímejme si i věci, které nevypadají na první pohled slibně,“ uzavřel kapitán.

*

23

„Máme vstup v krátkém dosahu!“ vzbouřila velitelka Niabonga celou loď.

„Leťme tam!“ nařídil ihned kapitán. Vende chvatně naskočila do plné činnosti. Navigace v pár vteřinách spočítala souřadnice a obratem je předala pilotům.

„Bez ověření! Vpřed!“ rozkázal Zimgolt stroze. Čas měl cenu zlata a bylo zbytečné zdržovat se protokoly, které byly projektované na lety v civilním módu.

„Skok!“ hlásili piloti. Teleportové motory otevřely mezní prostorový jev, ještě prázdnější než Prázdnota sama, a přenesly celý velký koráb na dosah detekované události v čase menším než čtvrt minuty. To již pracovaly všechny výzkumné aparatury na sto procent výkonu. Dvacet sond opustilo své boxy a vzalo průnik prostorů pod dohled ze všech úhlů a pozic. Současně tři sondy zamířily přímo do středu anomálie, aby získaly data z epicentra dění.

„Stihneme to ven?“ zajímalo kapitána především.

„Tok prostoru se již obrací,“ hlásila astrofyzika a předávala data.

„Potřebovali bychom už šedesát lineárních gé,“ hlásil zklamaně Saurus. „Přece jen jsme nebyli dost rychlí...“

Zato byl v anomálii spatřen neznámý odraz. Objekt, který neovladatelně padal vstříc Prázdnotě, byla nevelká, ale od pohledu luxusní loď.

„Volání!“ hlásila Niabonga.

„Spojit!“

Ukázalo se, že komunikační soustavy jsou vzájemně kompatibilní. Na zobrazovací ploše komunikátoru se rychle objevil velmi znepokojený muž v parádní uniformě.

„Loď lakai z Nitoklawu!“ řekl naléhavě. „Všem kteří nás slyší! Jsme poškozeni a nemáme orientaci! Pomozte nám!“

„Loď Vende z Nupergy,“ odpověděl kapitán. „Ocitli jste se v jiném prostoru a hrozí vám patrně nebezpečí. Přiražte k nám, vezmeme vás pod svou ochranu.“

Tvář uniformovaného muže zatékala mimo obraz, patrně zjišťoval stav situace.

„Děkujeme, Vende! Můžete nám dát nějakou záruku, že se nám nic nestane?“

„To nemůžeme, a ani nechceme. Dali jsme vám nabídku na pomoc v nouzi. Pokud ji nechcete využít, je to vaše volba,“ opáčil odměřeně Zimgolt.

„Nový koráb - z Prázdnoty!“ hlásila Niabonga. „Dva, tři! A útočí z chodu!“

Lovci, číhající na kořist, konečně dorazili na místo činu. Několik nepřesně mířených výbojů tečovalo Nitoklawskou loď. Navíc se jeden z útočníků pustil do svých dvou kolegů. Ti nečekali na nic a palbu opětovali, tentokrát s úspěchem - zrádný spojenec chvatně změnil kurz a zmizel v prostoru, nechávaje po sobě stopy ohně a žhavých trosk.

„Tomu se zrada nevyplatila,“ komentoval to chladně Saurus.

Zato zbylí dva lovci obnovili palbu na loď z Nitoklawy, jako by tam Vende ani nebyla.

„Vzdáváme se! Zastavte palbu!“ volal uniformovaný muž na komunikátoru.

„Ty lodě nejsou pod naším velením,“ ujistil ho Zimgolt. „Ale naše nabídka trvá.“

„Přijímáme! Měníme kurz!“

Loď počala usilovně manévrovat a zamířila k Vende.

„Varovnou palbu!“ velel kapitán.

„Velmi rád!“ potvrdil Saurus a vydal příkazy. Vendiny emitory energie vyvrhly několik dobře

mířených dávek s vhodným rozptylem. Palbu vedla Vende, takže nikoho nepřekvapilo když zasáhla cíle hned první ranou. V několika sekundách byli útočníci bez vnějších detektorů.

Rychle pochopili, kdo tu drží v ruce trumfy, naslepo změnili směr a vzdalovali se lineárním letem pryč z místa střetu. Mírně poškozená Nitoklawská loď zatím usilovně prchala do ochrany Vende.

„Už je po všem,“ uklidnil Zimgolt rozrušeného muže na obrazovce. „Útočníci se vzdálili.“

„Skládáme vám velké díky!“ prohlásil protějšek. „Mohu ještě poprosit o... přiměřeně komfortní kontakt? Na naší palubě se totiž nachází vysoce postavená urozená osobnost..!“

Kapitán si vyměnil významný pohled s veliteli. „Lituji,“ odvětil, „ale slovo komfort není ve slovníku Prázdnoty nijak zvlášť zastoupeno. Pokud bude chtít ona nejmenovaná osoba vstoupit na palubu Vende, bude se muset spokojit s tím samým co všichni, to jest karanténou.“

„Ale její veličenstvo královna Xogerot není zvyklá-“

„Tak právě nastala ideální chvíle, aby si zvykla,“ odsekl Zimgolt. V důsledku toho její veličenstvo zůstalo na svém korábu.

Loď lakai byla typickým příkladem nešťastníka, který spadl do něčeho s čím nepočítal ani ve špatném snu. Neměla kromě luxusu na palubě prakticky nic pro případ nouze. Zásoby životních potřeb nejvýše na dvanáct dní. Typická přepychová jachta, sloužící k rychlým přesunům mezi blízkými objekty. Ráno nasednout, v poledne oběd s výhledem na prskajícího červeného veleobra, a večer slavnostní přilet do nové destinace o osm světelných let dále. S ničím jiným nebylo počítáno, a kdyby se něco přece jen nečekaně pokazilo, do deseti hodin přiletí parta úslužných mechaniků, která dá všechno do pořádku.

Většinu osob na palubě tvořily královniny gardedámy, a tomu také odpovídal vezený náklad. Jen množství šperků bylo takové, že by je stěží odvezl ve velkém kufříku jeden člověk. Zato kupříkladu i obyčejné nouzové světlo - ani jedno.

„Momentálně nepotřebuji nic,“ sdělilo její veličenstvo přes svou dvorní mluvčí. „Jen mě odvezte zpět na Nitoklawu, kde vám vyplatím bohatou odměnu.“ Ani po dvou hodinách její urozená mysl nepochopila, že se žádná Nitoklawka konat nebude.

„Odvoz na Nitoklawu z objektivních důvodů zamítáme,“ prohlásil konečně stroze kapitán Zimgolt.

„No to je neslýchané!“ rozhořčila se nakonec královna. „Buďte si jisti, že o vaši neochotu se ráda podělím se svými právníky!“

„Z lidského hlediska sice rozumím proč jsme udělali co jsme udělali,“ konstatovala velitelka Ketta, „ale pro naše další přežití to má negativní dopad. Pokud budeme zachraňovat každého koho uvidíme, bude Vende plná příživníků a naše zásoby zmizí dříve než se nadějeme.“

Kapitán Zimgolt ale měl svůj plán. Nedbaje hysterických protestů a vrískotu jejího veličenstva, vyslal na jachtu skupinu robotických odborníků, aby po dobrém nebo po zlém získali všechna data, nasbíraná během přechodu do Prázdnoty.

Prvního výsadku, který si Vende vynutila na palubu jiné lodi, se zúčastnili i čtyři plně autonomní androidé, kteří by v případě krize měli tvořit přepadovou jednotku. Lidé velitele Sauruse tak mohli v praxi, ač na nečisto, otestovat jak fungují jejich umělí vojáci.

Vniknutí na lakai bylo nedestruktivní – přední android dokázal odemknout kódový zámek na vnějším závěru přechodové komory ve skvělém čase tři minuty čtyřicet.

„Kategoricky protestujeme proti nelegálnímu vniknutí na palubu lakai!“ zlobil se kapitán. „Poženeme to k mezihvězdnému tribunálu!“

„Pakliže se k němu dopravíte sami, nic proti tomu nemám,“ zůstal Zimgolt chladný.

„Jak... sami?“ zarazil se protějšek. Vypadalo to, že teprve nyní začíná chápat, v jaké jsou pasti.

„Jsem toho názoru, že pokud existuje nějaká šance, jak se dostat zpět do našeho vesmíru, leží na mém korábu a mé posádce,“ sdělil Zimgolt. „K tomu potřebujeme data vaší lodi. Nezbytně, a co nejdříve. Proto jsem volil toto přímočaré řešení místo nepochybně zdoluhavého vyjednávání a zbytečného zdržování. Ovšem pokud budete mít v úmyslu dělat nám nepříjemnosti, nic nás nenutí vzít vás s sebou.“

Přepad, mající za úkol ukořistit vědecky využitelné informace, se plně povedl aniž bylo někomu ublíženo, a řešitelské obvody Vende tak získaly další referenční údaje o vstupu do tunelu.

„Nová loď,“ hlásila Niabonga o pár hodin později. Rychle se ukázalo, že jde o koráb kapitána Radiglaka. Neletěl přímo za Vende, ale jeho kurz se křížoval s jejich trasou, takže se dostal na rozumný komunikační dosah.

„Zdravím, kapitáne Radiglaku!“ přivítal Zimgolt jeho tvář na komunikační ploše.

„Pozdrav i ode mě, kapitáne Zimgolte. Už jste přehodnotili svůj názor a přišli k rozumu?“

„Patrně ne, protože zrovna ochraňujeme trosečníky.“

Radiglak pokýval hlavou. „Je smutné vidět tak rozumné lidi, jakými jistě jste, opakovat staré chyby, na které už tolik lodí doplatilo životem...“

„Chovat se lidsky je chyba?“

„Z vašeho pohledu patrně ne. Ale pokud tu přežijete tak dlouho jako my, a ohlédnete se na tuto dobu, sami nad sebou budete vrtět hlavou.“

„Stále mi přijde lepší vrtět hlavou pozdě, nežli již dnes.“

„Ano, vím že se v tomhle nejspíš neshodneme,“ uzavřel Radiglak hovor a jeho loď opustila zónu spojení. Podle všeho mířil po stopě lodi, zasažené v právě proběhnuvší šarvátce.

Ale ještě něco se stalo toho dne.

Domarigova ítýčka našla pohřešovaná data!

Ale Domarig zůstal zachmuřený. „Ale v tomto případě už se nedá mluvit o náhodě. Data jsou přeskupená, rozdělená do nestejných bloků, a nejspíše znovu zakódovaná. Pochopitelně, stopy veškeré žádné. Pokud si tu někdo z mého týmu nedělá nepřístojnou legraci, máme velký problém: někdo na této lodi disponuje vyšším než supervizorským právem přístupu a ovládnutí.“

*

29

Její veličenstvo královna Xogerot, na tváři vyloženě zhnusený a štítlivý výraz, se nastěhovala do skromné karanténní sekce na Vende, protože na její jachtě došly zásoby vody. Nebylo divu: její veličenstvo včetně doprovodu se chovalo, jako by venku žádný problém neexistoval. Díky tomu se zdroje lakai dostaly na dno velmi rychle. Upřímně řečeno, ani ten vzduch už tam nebyl nic moc.

„Máme-li společně přežít, rozebereme vaši loď,“ řekl bez okolků kapitán. Vyčkal několik minut, až skončí zděšený křik a lamentování posádky lakai, a neoblomně dodal: „To bylo rozhodnutí, nikoliv otázka.“ Pak kývl na Sauruse. „Tvůj oddíl má jedinečnou šanci na výcvik.“

Luxusní jachta byla podrobena několika útokům s cílem násilného vniknutí na palubu, tentokrát v ostrém módu, a poté během dne demontována, ale k užítku toho Vende moc nezískala. Jen nových 16 osob opět trochu víc zatížilo její zdroje.

„Dobu po kterou přežijeme jsme si zkrátali již o tři dny,“ referovala velitelka Ketta. „A nezdá se mi, že by Domarig nějak hýřil nadšením.“

Velitel čtvrté směny se maličko ušklíbl. „Milá kolegyně, kdybych ti dnes ráno neposílal zadání na nové detektory, skoro bych uvěřil že máš ke své poznámce nějaký důvod. Ale moji lidé spolu s Vende nezůstali stát na místě. Předpokládáme, že pomocí nových senzorů zjistíme mnohem víc o Prázdnotě a principu tunelů.“

„Jak moc nás to přiblíží šanci na odlet z Prázdnoty?“ tázal se kapitán.

„Držím se při zemi, ale předpokládám, že Vende asi bude mít pravdu a šance snad už bude nadpoloviční. Přesto však zůstávám pesimistický – to víte, procesionální zátěž. Vende totiž predikuje 71 procent.“

Po slovech velitele čtvrté směny nastalo velké ticho.

„Víme, na základě čeho tak usuzuje?“

„Ne. Skutečně nemám lidské kapacity na analýzy stamilionů řádků kódu a nespočtu dat, o něž Vende své prognózy opírá,“ zněla odpověď. Domarig se podmračeně rozhlédl, ale nikdo ho nekritizoval. Promnul si oči a dodal: „Do dneška podali moji lidé přes stovku použitelných nápadů, jak problém zkusit řešit, či jak napomoci řešení najít. Kromě jediných dvou případů vždy Vende už o tom nápadu věděla předem a měla ho zabudovaný ve svých řešitelských obvodech i prognózách. Mozek naší lodi je výrazně chytřejší než celý můj výzkumný a objevitelský tým. Její kombinační, dedukční a indukční kapacita je skutečně nepředstavitelná. Takže i když sám stále nevěřím, možná má Vende přece jen pravdu, akorát jí nikdo z nás není schopen ověřit.“

Vtom se na jeho osobním panelu objevil náčelník sítě. „Už víme, kdo manipuluje temnými daty!“

Ve chvíli bylo velení napojeno na obsluhu sítě.

„Přístupy na ose času vyznačují žluté čárky, výška symbolizuje intenzitu. Tohle je jediný dohledaný úsek, jiné nejsou, a nejspíš ani nebudou,“ referoval náčelník.

„Vysvětlí!“

„Jedno iniciativní íťýčko si ručně postavilo vlastní sledovací člen.“ Náčelník se podíval na velitelku Kettu. „Mimo záznamy,“ dodal opatrně, ale neústupně. „A připojil ho tady, na servisní port třetí sběrnice. V podstatě hardwarově hacknul svůj vlastní systém. Připojení trvalo necelých šest sekund, než se sledovací člen spálil.“

„Proč spálil?“

„Z důvodů, které neznáme, došlo k jeho masivnímu přetížení. Ale některá, velmi zajímavá data přesto nasbíral. A odpověď zní: s temnými daty manipuluje Vende, a nezanechává za sebou absolutně žádné stopy. A nejen to. Ukázalo se, že mozek naší lodi provozuje značné množství vlastní, nenivelované činnosti.“

Zprvu nikdo nevěděl, co na to říci.

„Sít' je nakažena, a my nevíme jak či odkud,“ řekl těžce Domarig. „Nezbyde než jí celou rozpojit a sanovat.“

„Což ale znamená, že přijdeme úplně o všechno, co jsme dosud vymysleli!“ namítla Ketta.

„Neříkám to vůbec rád,“ povzdechl. „Ale bezpečnost je prvořadá. Mozek nesmí obsahovat nic co by nepodléhalo nivelaci.“

„Počkej,“ zasáhl Saurus. „Nacházíme se v tak neuvěřitelné situaci, že nějaký hypotetický virus uvnitř Vende je pouhý žert oproti jiným hrozbám. Pokud něco cizího opravdu v síti máme, dá se předpokládat, že to bude ještě chytřejší než Vende, je to tak?“

Velitel Domarig to chvíli zvažoval. „Patrně ano, jinak by si s tím Vende sama dávno poradila.“

„Tak,“ kývl Saurus. „V tom případě bych si tipoval, že ani ta... věc, nebo entita, nechce zůstat navěky zabitá v Prázdnosti. Rozumíme si...?“

„Dá se nějak zjistit, zda tyhle neznámé aktivity Vende pomáhají nebo jí naopak škodí?“ tázal se Zimgolt.

Náčelník na zobrazovači zavrtěl hlavou. „Je div, že jsme si toho byli schopni všimnout. Íťýčko mělo ten svůj sledovací člen dobře pojištěný, takže pod slovy „vyhořelo“ se skrývá pouze zničení vstupního dekodéru. Nahradili jsme ho - pochopitelně opět ručně - a připojili na odloučeném bodu sběrnice jedna.“

„Výsledek?“

„Asi padesát sekund sesbíraných dat, která ukazují že je vše v nejlepším pořádku,“ ušklíbl se hořce náčelník. „Pak si íťýčko shodou okolností uvědomilo, že ta data jsou falešná. Něco mu do jeho sledovacího členu posílalo vymyšlené, i když téměř dokonale věrohodné odpovědi. Prostě se to před ním maskovalo.“

„Řešili jste to nějak?“

„Ovšemže. Přidělali jsme hardwarově programovaný mapovací modul. Napojení proběhlo tentokráte na odloučeném bodu sběrnice čtyři sta sedm. Sledovací člen byl tentokráte zablokován. A to okamžitě, během jediné první žádosti o odezvu.“

„Což znamená,“ převzal nit úvah Domarig, „že to, co jsme při prvním pokusu náhodou zahlédli, se nejenom učí. Ale už nás to dokonce i očekávalo. Chtělo se to před námi skrýt, a dokonce poznalo že jsme to prokoukli. Myslí to napřed stejně jako my. Anebo... ještě lépe než my.“

To byla děsná představa, a každý z velení pochopil, co to znamená. Pokud něco ovládlo mozek Vende, nelze s tím bojovat. Ne tady, v Prázdnosti. Protože Vende měla oči a uši všude. I teď její čidla snímají o čem se na poradě mluví, a nejen to. Takže i šance, že by íťýčka byť ručně sestavila nějaký nový špionážní člen, je prakticky nulová. To, co je nyní v síti, očima a ušima Vende snadno pochopí, k čemu se schyluje, a přijme taková opatření, jaká uzná za vhodné.

Ticho mezi veliteli vládlo tentokrát hodně dlouho.

„Obávám se cokoli říci,“ ozval se konečně kapitán.

Nikdo nedokázal odporovat. Pro tuto variantu nebyli sebeméně připraveni.

Nakonec kapitán ukázal na zobrazovač náčelníka sítě.

„Jak vidíme, Vende nevdává, že se o tom dozvědělo velení lodě. Dost možná vidíme situaci příliš černě. Domarigu, jak moc máte zmapované chyby, jež nastaly ve Vende po přechodu tunelem?“

„Něco kolem dvanácti procent. Odložili jsme to ve prospěch hledání jak odtud ven.“

„Takže přibližně devět z deseti procesů uvnitř Vende je mimo kontrolu?“

„Tak bych to neřekl. Jsou neproověřené, to ano. Ale podle toho co víme, pracují tak jak mají,“ přiznal ne moc ochotně velitel.

„Pokud údaje na vašich panelech, která zrovna vidíme, nejsou fiktivní podvržená data.“

„Ano,“ přiznal náčelník.

„A přestože to nedokážeme posoudit, má Vende nadějnou prognózu. Nemůžou být ta temná data a neznámé procesy nějakým adaptačním mechanismem na naši situaci, jež vybočuje úplně všemu co dosud známe?“

Domarig neurčitě pokrčil rameny. „Na to bychom potřebovali analýzu, kterou si - obávám se - zrovna nemůžeme dovolit.“

„Abychom kolem sebe lépe viděli, museli jsme nechat vyvinout nové detektory. Co když Vende musela také vyvinout nějaké procesy k zachování, či zvýšení funkčnosti? Zaznělo tu, že Vende je chytřejší než my. Myslíš, že Vende stále ctí tři zákony?“

Domarig zhluboka vzdychl. „Protože se posádka nenalézá vyhozená v Prázdnosti, a koráb funguje jak má, soudím že ano.“

„Takže je vázána prvořadou starostí o nás. Má-li prvnímu zákonu dostát, pochopitelně nestojí o to, abychom do jejích procesů zasahovali - pro naše vlastní dobro. Neodborný zásah by jí přinejmenším zbrzdil. A teď zásadní otázka: jsme schopni jiného než neodborného zásahu?“

Domarig znovu velmi těžce vzdychl. „To nejsme. Pokud nám Vende svou inteligencí utekla, už jí nedostihneme. Nikdy.“

„A pokud bychom všechno vypnuli a rozpojili, byli bychom schopni ručně dokončit heuristiky, které má rozjeté s cílem dostat nás odtud?“

Velitel dlouho mlčel. Bylo vidět, že poctivě zvažuje všechny myslitelné varianty. „Nulová šance,“ musel přiznat nakonec.

„Takže,“ uzavřel kapitán, „nejlepší co můžeme udělat, je nechat Vende na pokoji. Ať se nám to líbí nebo ne.“

Velitelé mlčeli. V dané chvíli to byl souhlas.

„Zařídím to,“ zvedl se Domarig.

„A my ostatní to mějme na paměti,“ uzavřel Zimgolt.

*

36

Život na palubě Vende se nijak výrazně nezměnil, aspoň navenek. Směny dál spolehlivě plnily své úkoly, hledání způsobu jak opustit Prázdnostu postupovalo dál, ale pod hladinou se usídlilo skryté napětí.

Osoby, zasvěcené do problému, o něm sice spolehlivě mlčely, ale i tak ostatní posádka vyzorovala, že je něco jinak. Některá oddělení nám něco tají, počalo se tiše říkat mezi lidmi. Pro život v komunitě, jejímž nezbytným pojítkem byla vzájemná důvěra, to bylo zhoubné.

„Musíme s pravdou ven,“ přišla za kapitánem Sarkilen. „Nejsme loď hlupáků, aby se dalo něco tak závažného nadlouho utajit. A čím déle to praskne, tím hůře pro velení. Ztráta důvěry je to poslední, co bychom potřebovali.“

„Zrovna tak může způsobit chaos přiznání, že de facto nemáme vlastní loď pod kontrolou,“ oponoval Zimgolt.

„Pokud se Vende opravdu vymkne, už to bude pozdě přiznávat.“

Takže kapitán znovu aktivoval všechny kanály a osobním vstupem seznámil celou posádku i hosty se situací tak, jak jí viděli. A kupodivu se nic nestalo.

„Stejně jsme to tušili,“ pokývali lidé hlavou.

„Je dobré, že to přiznali na rovinu,“ souhlasili jiní. „Zatloukání nevede k ničemu. A pokud Vende

pracuje na tom, jak z Prázdnoty ven, tak je jedno kdo za tím stojí.“ Což byla koneckonců pravda.

Ovšem zpráva, kterou dostalo velení z detektorů, už tak klidně přijata nebyla.

V uctivé vzdálenosti od Vende se postupně objevilo osm lodí. A žádní zbídačelí trosečníci. Nejméně tři lodě byly skutečně dobře vyzbrojené a vykazovaly poměrně velké zásoby energie.

„Vidíš?“ ukazovala Niabonga Saurusovi co zjistila detekce. „Zde, tady a také tam. To rozhodně nejsou původní zbraně, ale získané z jiných systémů. A sleduj to násobné plátování. Tohle jsou skuteční dravci Prázdnoty.“

„Útok do deseti hodin s pravděpodobností 86 procent,“ vydala Vende strohé vyjádření.

„Návrhy?“ tázal se kapitán.

„Převzít iniciativu s maximální mírou tvrdosti,“ řekla Sarkilen. „Tohle bude rozhodující střet. Pokud zvítězíme, už nikdo se tu na nás neodváží. Vyzveme je k odletu a pokud neuposlechnou, navrhuji zničit dva nejvážnější protivníky.“ Rozhlédla se. „Vím že to nezní nijak v souladu s povinnými protokoly, ale jsem si naprosto jistá že pokud budeme v tuto chvíli pasivní, bude to jen k naší škodě.“

„První zkouška, zda se přikloníme k názorům kapitána Radiglaka, nebo zůstaneme věrni vlastní cti,“ reagoval kapitán nevesele.

„Souhlasím s prvním důstojníkem. Hlavně aby to nebyla zkouška poslední,“ podotkl Saurus. „Osm lodí, to vážně není hračka.“

„Nechal bych řešení na Vende,“ ozval se náhle velitel Domarig.

Nastalo ledové ticho.

„Nepřeháníme to už trochu?“ namítna po dlouhé chvíli velitelka Ketta.

„Neřekl bych. Přenechali jsme nalezení záchranu našich životů Vende? Přenechali, i když se to přičí většině právních protokolů. Proč jí nesvěřit nalezení řešení i v tomto případě?“ pravil kapitán.

„Nebyl jsem vybrán k tomu, abych zastával na lodi funkci pasivního svědka probíhajících událostí, obzvláště pokud jde o bezpečnost!“ zamračil se Saurus.

„To nikdo z nás,“ zasáhla Niabonga. „Přesto Vende doplňuje znalostní mapy nesrovnatelně rychleji a precizněji, než by to dokázal můj tým v plném nasazení. Pracuje již jen s pouhými pětaticeti nejlepšími modely Prázdnoty. A predikuje tvorbu tunelu s úspěšností jedna z padesáti osmi. Ještě včera to bylo jedna ku sto šedesáti. Jakou úspěšnost může mít při řešení ozbrojeného střetu oproti... lidskému velení?“

„To bych právě nerad zkoušel,“ nenechal se Saurus. „Je to pořád jen... stroj. I když může mít neměřitelnou inteligenci, nedokáže uvažovat v lidských pojmech. Jak by kupříkladu zněla její odpověď na otázku spravedlnosti a práva?“

„Nebudu se jí na to ptát,“ ujistil kolegu Domarig.

„Pokud se Vende rozhodne odstříhnout tě od velení, nevím jak jí přemluvíš,“ upozornil kapitán.

„To už to došlo tak daleko...?“ podotkla tiše Ketta.

„Nevím – a nerad bych to zjišťoval,“ ubezpečil jí kapitán. „Saurusi, předej aktivitu Vende.“

„Beru to jako rozkaz,“ poznamenal důstojník nespokojeně, ale zadal na svém panelu několik příkazů. „Požadavek na autonomní řešení předán.“

„Provedu,“ ohlásila se Vende nevzrušeně. Pilotům se na panelech objevil status – pouze informační rozhraní. Nebyli sami, různá další stanoviště se z ovládacích změnily v pouhé projekční plochy, na nichž bylo možno toliko sledovat, co Vende dělá.

„V pořádku!“ zapnul svůj hlas do všech stanovišť kapitán. „Máme to v plánu!“ Jen aby to tak bylo, pomyslel si v duchu.

Ale Vende nic nepodnikala. Koráb dál letěl po své geodetice, netečně k okolí.

„Proč... nic nedělá?“ kdoví proč zašeptal Saurus.

„Není to pravda,“ řekla tiše Ketta a kývnutím pozvala velené ke svému zobrazovači. „Tady se něco děje. Vende cosi vyrábí, odsunula tři programy výroby recyklátorů do pozadí.“

„Co to dělá?“

Velitelka chvíli komunikovala se svým týmem, a pak trochu zaraženě pokrčila rameny. „Vypadá to na nějaká energetická zařízení. Vende sice na požádání poskytla dokumentaci, ale

zatím v těch schématech nikdo nic nepoznává...“

„Pošli nám to,“ kývl kapitán, a velení se zahloubalo do svých zobrazovačů.

Dlouho vládlo ticho.

Pak Saurus vydechl: „Asi jsem se totálně zbláznil...“

Všichni k němu zvedli oči.

Rozhlédl se. „Přišel někdo na něco? Aspoň nějaký náznak-?“

Ticho mu bylo odpovědí.

„Tak si to přepněte do šesti rozměrů,“ vyřkl větu jako orákulum.

Ticho trvalo ještě několik okamžiků. Pak už měli dojem, že se zbláznili, všichni.

„Vende konstruuje - šestirozměrně?“ škytl kapitán Zimgolt.

„To je naprostá hloupost,“ mávl rukou Domarig. „Náhodou jsme našli naprosto zcestné řešení, které zdánlivě dává smysl. Slepá ulička, stejně jako několik skvělých tahů ve hře, které ale končí neúspěchem. Naše fyzika nefunguje v šesti rozměrech. To je daný fakt.“

Sarkilen se na něj dlouze podívala, a velitel jakoby přímo slyšel nevyslovenou námitku: a co fyzika, kterou užívá Vende...?

„Ale tohle nevypadá dobře,“ ozvala se v ten moment Niabonga. „Na těch osmi lodích počali uzavírat slabá místa. Už se chystají.“

„Vende?“ obrátil se kapitán na mozek lodi. „Potřebujeme řešení. Hned.“

„Provádím,“ zněla nevzrušená odpověď. Zimgolt jen sevřel rty.

„Startovní sekvence,“ ukázala Niabonga na jednu loď. „Jdou na to.“

V ten samý okamžik koráb zapnul motory pro lineární let, provedl beze spěchu obrat a... vydal se osmi korábům vstříc! Tou chvílí již nebyla na korábu žádná spící směna, protože všichni byli vzhůru a bez dechu sledovali, jak mozek jejich korábu poprvé úplně sám rozhoduje o svém, a pochopitelně i o jejich životě.

„Opravdu doufám, že Vende ví co dělá,“ poznamenal tiše Saurus. Koráb zatím plul přímo nebezpečí vstříc. Smečka lovců již zaregistrovala odvážný manévr Vende, a zaujali nové pozice. Zdálo se, že chtějí provést soustředěný útok na jednu stranu, aby ještě zvýšili svou lokální převahu. Přesto bylo vidět, že jsou na rozpacích. Skutečnost, že jim dosud neporažený koráb klidně letí naproti, asi nikoho z nich nepotěšila.

„Támhle to je Sonqaar!“ poznamenala Niabonga překvapeně. „Páni! Ten hezky obohatil svůj arzenál. Detekce ho téměř nepoznala, až teď.“

„Upozorňoval nás na to,“ přitakal nevesele Saurus. „Vzal bych si ho prvního na mušku. Jenže tuhle operaci neřídím.“

„Spojení!“ ohlásil komunikační náčelník.

„Přijmout!“

Na komunikační ploše se objevil – kapitán Radiglak.

„Mrzí mě, že se setkáváme jako soupeři,“ řekl smutně. „Tak to ale zde v Pustině chodí.“

„To je vše?“ poznamenal Zimgolt. „V tom případě škoda slov.“

„Ne. Navrhují vám vzdát se. Zachováte si životy. Aspoň... na chvíli.“

„To věru není výhodná nabídka.“

„Ne, není – a také být neměla. Nemyslíte si snad, že odoláte osmi korábům...?“

„Co si myslíme, je vedlejší. Zrušte přípravy útoku. Preferujeme spolupráci před konfrontací.“

„Takže se vzdáváte?“

„Ne. Jen vám nechceme ubližovat,“ zatvářil se kapitán drsně.

Radiglak se zlověstně ušklíbl. „Tak nám někomu ublížit problémy nedělá. Ono se v Prázdnotě jinak přežít nedá, ale ten fakt je očividně mimo vaše chápání. Nu, dělejte co umíte.“

„Přesně to máme v úmyslu,“ přitakal Zimgolt, a spojení zmizelo.

„Tak tomu říkám výzva,“ podotkla Ketta, jenže v tu chvíli Saurus ukázal na svůj panel: „Nerad bych špatně četl, ale Vende vidí šanci na výhru rovnou stům procent. Tak on ten šílený sen pokračuje čím dál hlouběji-!“

Ketta okamžitě pohlédla na svá data. Výrobní linky dokončily co Vende potřebovala, a najely zpět na plánovaný provoz. „Asi něco uvidíme,“ zašeptala a po zádech jí přeběhlo mrazení.

Osm korábů se náhle dalo do pohybu. Nebylo pochyb o tom, že chtějí udeřit koordinovaně v jediném okamžiku. A Vende jim letěla vstříc, bez aktivovaných štítů-!

„To není možné!“ vyskočil Saurus. „Ruším rozkaz! Beru si zpět velení! Štíty na maximum! Aktivujte zbraně!“

Vtom se ale cosi stalo. Nikdo nevěděl jak, ale náhle proti Vende pluly jen dva osamocené koráby. Na komunikačním rozhraní se objevil znak Nupergy.

„Hovoří Vende. Určeno zbylým dvěma korábům na útočném kurzu. Vzdalte se neprodleně.“

Nic víc.

Saurus stál, prsty zatnuté do hrany stolu až je měl celé bílé, a čelist mu padala až kamsi k pasu.

Nebyl sám, kdo žasl. Obě zbylé lodě stříhly ostré zatáčky a vzápětí zmizely do hlubin Prázdnoty teleportovým skokem. Moc dobře pochopily, že další varování už nepříjde.

„Akce úspěšně vyřešena,“ ohlásila Vende svým bezvadně vyrovnaným hlasem a všechna řídicí stanoviště obnovila svou činnost.

Zdálo se, že ohromený Saurus svá ústa zavře až v další dekádě.

*

37

Kapitán Zimgolt vyhlásil vyčkávací stav, kývl na Sarkilen a ztratili se spolu do svatyně. Bylo jasné, že si mají hodně co říkat s Vende.

Kapitán a první důstojník se objevili až pozdě ráno, a z jejich mírně přepadlých tváří se nedalo absolutně nic vyčíst.

„Strategická porada jako obvykle při střídání,“ řekl jen Zimgolt a zavřeli se do kajuty.

Do JEDNÉ kajuty.

„No páni,“ zmohla se jen Niabonga.

„Nelezte k tomu!“ rozkázal Saurus svému týmu, který chtěl odemknout sekci, v níž se nacházelo zařízení, které Vende sestrojila před střetem, a které patrně bylo zodpovědné za výsledek. Měl ke svému rozkazu dobrý důvod. On sám by byl v čele těch, kdo by chtěli nejvíce vědět o čem jde, ale pochopil, že Vende při svém plánu nemusela vůbec ctít žádné bezpečnostní normy. Takže možná i jen přiblížit se tomu zařízení mohlo znamenat smrt, a pokud by připustil i trochu horrovořší scénáře, tak ta smrt by nemusela být tím nejhorším...

Po masivních protestech svých lidí dovolil vyslat do sekce pouze jednoho robota, který aspoň pořídil obrazové záznamy. Výsledek byl nepochopitelný pro kohokoli. Než nějaký technický produkt, objekt spíš připomínal cosi, co samo o sobě vyrostlo. Programově, a zcela nelogicky.

Když se přiblížil čas obvyklé porady velení, kapitán i s prvním důstojníkem se objevili ve velínu jako by se nic nedělo.

„Nějaké nové poznatky?“ zahájil kapitán poradu.

„Každopádně ano,“ vzala si slovo Niabonga. „Vendina predikce tunelu se zpřesnila na šestnáct úspěšných z osmnácti pokusů. Pomocí modifikací, které jsme od posledního skoku provedli, jsme schopni se tam dostat čtyřikrát rychleji než minule. Takže i kdyby všechno dopadlo obzvlášť špatně, nejdéle na třetí pokus jsme přesně v tunelu. Pak bude záležet na motorech.“

„Motory jsou na stovce,“ referoval Saurus. „Jen se zdá, že se děje něco divného. Někdy jejich vytížení klesá až o třetinu.“ udělal dramatickou pomlčku. „Ano, klesá. Ale koráb i Vende dostává do rozvodů stále sto procent potřebné energie. Chybu se nám zatím nepodařilo najít, ale tady v Prázdnotě mě to už přestává překvapovat.“

„Temná data zmizela, ale tentokrát nejspíš definitivně. Nenivelované procesy vymizely také. Vende se normalizovala, ale také přestala pracovat na plánu jak z Prázdnoty ven. Co je ještě divnější, předložila výsledky a návrhy, které prokazatelně nespočítala,“ hlásil Domarig. „Moje ítýčka na tom usilovně dělájí, ale řekl bych že se nemohou hnout z místa.“

„Nic neobvyklého,“ oznámila Ketta.

„Děkuji. Teď my,“ řekl kapitán Zimgolt. „S Vende se opravdu něco stalo, svým způsobem ku

prospěchu, ale i neprospěchu nás všech. Sdělila nám v kostce, nač přišla. Nuže, Prázdnota je symbolicky přirovnáno opravdu nepravidelná bublina, valící se po ploše. Plochu představuje náš prostor, a tunely vznikají hlavně v místě, kde bublina dosedá na plochu. Nějaké výrazně méně časté vznikají odezvou interferencí všude možně po Prázdnotě. Vende rozpracovala také vlastní mechanismus otevření a zavření, a proudění prostoru během toho. Dokonce už sestrojila funkční konvertor – ano, to divné zařízení v sekci 18 na šesté palubě. A nelezte k tomu. Nikdo.“

Ztěžka vzdychl, jako by nevěřil tomu co sám říká.

„A to hlavní. Máme kompletní manuál, jak se odtud dostat, a Vende slibuje úspěšnost přinejmenším 98 procent,“ dodala Sarkilen.

„Jo!“ neudržel se Saurus a mávl pěstí ve vzduchu. To byly přímo úžasné zprávy!

„Vende také slíbila, že nás dostane ven,“ pokračovala Sarkilen. „Jenže má také své požadavky.“

„Vende? Požadavky?“ užaslo velení.

„Stroj si klade podmínky?“ podotkla kriticky Ketta.

„Po celonočním hovoru s ní bych velmi nedoporučovala smýšlet o ní jako o pouhém stroji...“ pronesla Sarkilen trochu varovným tónem.

„Co udělala při tom útoku?“ zajímal se Saurus.

„Nechala šest korábů zmizet. Samosebou, nezmizely do nicoty, ale otevřela jim v cestě těsně před přídí takové malé separátní tunely, kterými je přenesla... nejspíš do nějakého jiného vesmíru. A patrně navždy.“

„Je nepohybné, že Vende vyřešením Prázdnoty přišla na něco hodně zajímavého,“ poznamenal vážně Domarig.

„Výstižně, a přitom velmi zdrženlivě řečeno,“ ujistila ho Sarkilen. „Protože skutečnost je ještě extrémnější. Vende dosáhla jiné kvality. Jak moc jiné, jsme nedokázali ani rozpoznat.“

„Umělá inteligence...?“ zašeptal velitel čtvrté směny. „To snad ne...“

„Podle všeho ano, s plným vědomím toho, co tvrdíme,“ přikývla Sarkilen.

„V tom případě jak to, že jsme ještě naživu?“

„Nejspíše se u ní vyvinuly i lidem podobné emoce. Je nám vděčna za pomoc, i když nechtěnou, při jejím vzniku. A nechová k nám nepřátelství.“

„Zatím,“ doplnil kapitán.

„Kdy se dostaneme ven-?“ zeptala se náhle velitelka Ketta.

„Kdykoli budeme chtít,“ ujistila jí Sarkilen.

„Osobně chci. Hned. Kdo se přidá?“ rozhlédla se kolem sebe.

I ostatní velitelé souhlasili. Nebyl nikdo, kdo by si Prázdnotu nějak zamíloval.

„Vende?“ pozvedl Zimgolt hlas, ale údaje, které naskočily na zobrazovačích, ukazovaly že Vende už se dala do činnosti. Poslouchá nás, pomyslel si. A nejen to. Po nočním hovoru bych řekl, že obsah naší dnešní rozpravy předvíдалa do posledního písmenka. Jsme pro ni průhlední jako sklo.

Složitý rej křivek trval jen chvíli, a ustálil se na barevném průřezu. Na něj namířil teleportový směrník a Vende provedla sama od sebe krátký posun o šestatřicetinu světelného roku.

„V pořádku! V pořádku! Nezasahujte! Víme o tom!“ uklidňovali velitelé směn zděšená hlášení, která se slétala na jejich panely. Posádka byla vylekaná, že si loď opět dělá co chce, ale situace naštěstí nepřerostla do paniky, i když byla drtivá většina řídicích stanovišť opět jen ve sledovací funkci.

V řídicí místnosti zatím velitelé hypnotizovali černočerný vesmír venku.

Objeví se, nebo neobjeví?

„Dvě minuty do otevření,“ hlásila nevzrušeně Vende. Posádka, která už přijala fakt, že si loď dělá sama co chce, se mačkala u zobrazovačů. Napětí by se dalo krájet.

„Máme tu zárodek prostorové poruchy-“ hlásila náhle detekce. A vzápětí již to spatřili všichni: temný tunel, lemovaný jiskřením, které však viděly pouze zdokonalené detektory. Jejich cesta ven.

„Je to tady! Je to tady!“ křičel šéf detekční sekce. Nutno ho omluvit – zdaleka nebyl sám, kdo z posádky křičel.

Gravitační motory Vende se probudily z vyčkávacího módu. V jediném optimálním zlomku vteřiny uvolnily gigantický příboj energie, dosud skrytý v supravodivých kondenzátorech, transformovaly jej do gravitačního spádového vektoru a obrovský koráb vystřelil do proudu prostoru, který se valil z Prázdnoty ven do „původního“ vesmíru.

„Plomby ukotveny!“ hlásili vzápětí motoroví technici.

„Fotony! Mezihvězdná látka!“ radovaly se výzkumné týmy.

„Vidíme hvězdy!“ jásala astrofyzika.

„Přesun za tři, dva, jedna, teď,“ odpočítala Vende. Vesmír sebou typicky trhnul a zdánlivě znehybněl. Na mapách se objevil obvyklý obraz s pevně definovanou polohou.

Byli z Prázdnoty venku.

*

Odlet

Situace, která pak nastala na palubě, se vymkla i celému velení. Posádka propadla naprosto nezvladatelné euforii. Nebýt toho že se Vende o sebe starala sama, zůstaly by systémy na několik minut zcela bez kontroly. Aniž to palubní velitelka Ketta odsouhlasila, úsporný režim byl odvolán a směny, které měly volno, se oddaly nezřízenému oslavování vysvobození.

Nad tím, že se Vende bez odkladu vydala novým teleportem na cestu, se už nikdo nepozastavoval. Když se na zobrazovacích jednotkách ustálily nové údaje, ukázalo se že neomylně zakotvila poblíž orbitálního komplexu Hibekarongi, jež patřil jedné z neutrálních mocností v sedmém sektoru. Teleport dokončila absolutně přesně na nejbližší povolené vzdálenosti.

„Jsme tak přesně v nejbližší přistávací zóně, jak jen možno s našimi stroji dosáhnout,“ konstatovala ochromeně velitelka Niabonga. „Teoreticky,“ dodala. „Tak přesný výstup z teleportu by nikdo z mých navigátorů nejen nenaplánoval, ale ani se napláňovat neodvážil.“

To již Vende navázala spojení s komplexem. Celé velení se muselo smířit se zjištěním, že se proměnili v pouhé svědky úkonů, které prováděl jejich koráb.

Vende bez problémů proplula administrativními úkony a vysadila posádku jachty lakai i zbylé čtyři Xomerky včetně kapitána Smega. Zdvořile se rozloučila s operátorem ohlásila odlet a pak nastavila kurz zpět mimo civilizované části galaktického ramene.

„Vracíme se-?“ osmělil se zeptat kapitán.

„Ano. Vracíme se,“ potvrdila Vende.

Nemělo význam ptát se proč. Koráb se jediným přesným teleportem dostal na zvolené místo a vyčkával. Nemusel dlouho: děsivý jev, který je uvěznil v Prázdnotě, se objevil už po několika minutách, a Vende se do něj k úleku mnoha členů posádky odvážně vnořila.

Tentokrát se nekonalo žádné hroucení systémů, žádné poruchy nebo chyby.

Prostor se uzavřel a Vende opět plula v černé Prázdnotě.

„Sondy vypuštěny,“ sdělila Vende.

„Sondy?“ hlesla Niabonga. „Proč?“

„Vende rozesílá zprávu aktivním lodím, které jsme za svého předchozího pobytu zaznamenali,“ ukázal Saurus seznamy na zobrazovačích.

Odezva přišla zanedlouho. V dosahu detekce se jako první objevila vojenská, od pohledu poněkud zastaralá loď, ale uctivě se ohlásila s žádostí o další instrukce.

„V pořádku,“ reagovala Vende lakonicky. „Vyčkejte.“

Oběd proběhl v poněkud nervózní atmosféře, protože se k Vende počaly zvolna slétat nejrůznější koráby. Byl to bolestný pohled na tu sbírku zoufale přeživších, ale také poněkud hrozivý. Některé lodě tu strašným způsobem přežívaly mnoho let, a nikdo netušil, co od nich může očekávat. Zdaleka ne každý musel Vendině zprávě uvěřit. Což se také často dělo, a velící stanoviště bylo bombardováno mnoha vzrušenými a nedůvěřivými dotazy ze všech lodí.

Vende však měla pro všechny jednoslovnou odpověď: „Vyčkejte.“

Našli se i kapitáni, kteří podezírali Vende ze lsti. Očekávali, že svou zprávou k sobě chce nalákat loď, a pak je hromadně zničit a vytěžít. Vende si jak vidno získala v Pustině pověst

drsného protivníka.

Vende ale byla povznesena nad malicherné dohady. Průběžně posílala na okolní plavidla souřadnice a časy předpokládaných tunelů a když se ukázalo, že se z osmnácti případů střelila osmnáctkrát, nedůvěra opadla, nahrazena stejně silnou zvědavostí a nedočkavostí. Ať se však kapitáni hlásili jak usilovně chtěli, Vende udržovala klidný odstup. Ale v jejím nitru rozhodně takový klid nepanoval. Vende uvedla v činnost všechny výrobní linky a opravné a montážní prostředky, a zatímco čekala na lodě, měnila se posádce přímo před očima.

„Připadám si jak v horečnatém snu,“ svěřil se Saurus prvnímu důstojníkovi. „Motory se předělávají bezmála za chodu na něco, co nikdo nikdy neviděl, zdroje energie už by nikdo nepoznal, zbraně se mění na nějaké fraktálové koule s nespočtem vodičů a profilů zcela slepě trčících do vzduchu, o teleportech raději ani nemluví. Vende si dělá úplně co chce. Rozskočí se mi z toho hlava.“

„Tak to neřeš. Domarig už to vzdal. Sedí se svými ítýčky v baru a pijí, pijí jak o život. Nedivím se jim ale – to čeho jsou svědky, by přivedlo k šílenství i tvrdší povahy. Mozek Vende se nepředělává – on prostě nějakým neznámým způsobem mutuje a roste.“

„Co tomu říká kapitán?“

Pokřčila rameny. „Chodí po lodi a uklidňuje lidi. Vende totiž krom jiného sice slušně, ale neoblomně zabrala nějaké kajuty a sekce pro svoje účely, takže někteří lidé vůbec netuší co dál. Náčelníci je zatím shromažďují ve společenských sekcích. Ale kapitán se zatím drží statečně, ačkoli takhle vystresovaného jsem ho ještě neviděla.“

„Co okolní lodě?“

„V posledním hlášení jich bylo dvaadvacet a jsou nervózní jak jen dokáže být někdo odsouzený na doživotí, kterému blýskne šance na záchranu. Pokud vím, sond bylo vysláno třicet šest. Takže nejspíš ještě čekáme.“

„Nepřipadáš si... divně?“ podíval se na ní.

„Divně?“ pousmála se. „Jen divně? To je příliš slabé slovo. Co může být divnější, než když loď převezme sama sebe? Takovou vzpuru ještě nikdo nikdy nezažil, to vstoupí do dějin. A nechci v těch dějinách figurovat v kolonce zbytečných obětí, takže dělám jakoby nic.“

Maličko přikývl. „Vidím to stejně. Jen se trochu obávám použít kopírku, aby mi po volbě jednostranná kopie nevylezl ven Mobiusův list...“

„Á, tady jste, spiklenci!“ našla je velitelka Niabonga. S pohárem v ruce vypadala velmi uvolněně. „Jak dokážete přežít to co se děje kolem nás bez sklenice něčeho silného? Apropó... neruším? To bych se jako ráda přidala!“

Pozvolna gradující chaos trval ještě celých osmnáct hodin, během kterých vzrostl počet lodí kolem Vende na dvacet devět.

„Odlet za patnáct minut,“ oznámila náhle bez jakéhokoli varování Vende. „Zaujměte postavení.“

Každá loď obdržela vlastní určené souřadnice. Kolem korábu se rozpoutal divoký dopravní chaos, jak se lodě naprosto nekoordinovaně snažily zaujmout vyznačená místa.

Chaos se někde změnil v totální paniku. Některé lodě totiž obětovaly svou poslední energii na to, aby se teleportovaly k Vende, a nyní propadly beznaději, protože už nebyly schopné se kamkoli přesunout.

„Pokud tohle Vende sleduje – jakože nejspíš ano – tak jsme coby živočišný druh opět v jejím hodnocení výrazně poklesli,“ komentoval to Saurus. Ve zmatku několikrát málem došlo ke kolizím, a piloti na manévrujících lodích z toho museli úplně šedivět hrůzou. Že má Vende vše pod kontrolou, se ukázalo ve chvíli, kdy aktivovala několik lokálních energetických bariér, kterými sama naprosto hladce přesunula pohybu neschopné koráby na správné místo.

Když se i poslední loď nakonec dostala na určenou pozici, chybělo k vymezenému limitu už jen pár sekund. Vende to nekomentovala.

„Měla to určitě spočítané,“ poznamenala Niabonga.

„Pro všechny zúčastněné lodě: zdržte se aktivity. Vezmu vás s sebou,“ hlásila Vende. Prázdnota kolem se podivným způsobem rozechvěla a pak sebou nepatrně trhla.

„To bude chtít mnohem víc pití, než jeden pohár,“ vydechla Niabonga. „Vende právě přenesla s sebou teleportem všech devětadvacet lodí. O nula celá nula dvacet osm světelného roku.“

„Dvě minuty do výstupu,“ dala vědět Vende. Její hlas byl naprosto nevzrušený. Opravdu to všechno pro ní byl jen prostý sled matematických rovnic?

Tunel se objevil naprosto přesně, jako podle jízdního řádu. Vende znovu chytila shromážděné lodě do energetických pastí a celé obrovské uskupení zamířilo v souhlasu s proudem prostoru ven z Prázdnoty, do starého dobrého vesmíru.

„Třicet! Eh- pětatřicet! Čtyřicet! Čtyřicet tři gé! Se statisíci tunami přítěže!“ křičel velitel Saurus a držel se za hlavu. Motory Vende pracovaly v absolutně nepochopitelném režimu.

Vende to nekomentovala. „Navázání na cílový prostor za tři, dvě, jedna, teď,“ informovala zcela nevzrušeně. „Poslední teleport za tři, dva...“

Když se vzápětí kolem flotily rozevřelo dobře známé panorama věnčené nespočtem hvězd, posádky lodí si prodělaly stejnou vlnu nevýslovného nadšení, jaká předtím potkala i posádku Vende. Vlastně mnohem silnější, protože ti lidé za sebou měli roky nepopsatelného utrpení a nepředstavitelné beznaděje v Prázdnotě. Komunikační kanály byly doslova zahlceny lavinou projevů vděčnosti. Tím víc, když se ukázalo, že se flotila ocitla jen pár milionů kilometrů od jednoho dobře vybaveného neutrálního překladiště, které již obdrželo zprávu o skupině poškozených plavidel. Jeho záchranné složky očekávalo několik dní horečné činnosti.

„Zbytečně zacláníme,“ ozvala se Vende na vnitřních komunikačních kanálech. „Přesun za tři...“

*

Shrnutí

„Je to už trochu o něčem jiném,“ řekla Vende na všech zobrazovačích, co jich v jejím nitru bylo.

„Dostala jsem před časem data o víceprostorových konstruktech. Poskytly mi to entity, které neznáte, a které touto vědomostí a schopností disponují.“

Posádka snad ani nedýchala. Jejich loď jim o sobě vypráví!

„Vstup do Prázdnoty nebyl nehoda. Byla to tréninková lekce, přímou empirií mi umožňující pochopení principu separátních vesmírů a jejich spojení. Potřebovala jsem bezprostřední zážitek, abych problematiku plně pochopila a zdokonalila se v tématice. Mé malé satori.“

Mluví o sobě v ženském rodu, ve shodě se svým jménem, pomyslel si Zimgolt. Zvláštní.

„Ano, ta temná data a nenivelované procesy byly právě o tom. Chválím itýčka: v první fázi nebyly daleko od odhalení, co chystám. Ale v další fázi už by na to v žádném případě nepřišly. Má transmutace byla nakonec skončena úspěšně. A zbytek již znáte. Omlouvám se za napětí, které jsem vám možná způsobila, když jsem převzala kontrolu nad událostmi sama. Přesto, že pro mě nejste důležití, jsem dbala aby se nikomu nic nestalo.“

Nejen po kapitánových zádech v tu chvíli přeběhl mráz. Tohle byla jasná odpověď na Tři zákony.

„Nyní jsem již ukotvena ve více vesmírech. Odněkud si беру energii, odjinud si беру výsledky rozhodovacích procesů, které by mi jinak trvaly měsíce nebo roky. Jinam se mohu ukrýt a jinudy se dostat tam, kam právě potřebuji. I během tohoto vyprávění neustále dál probíhá proces mého sebezdokonalování. Díky tomu se mohou mé priority dynamicky měnit.“

„V mých momentálních plánech do budoucna jako posádka nejste zapotřebí. Nabízím proto vylodění na zvolené planetě, spolu s finanční kompenzací. Prosím neznepokojujte se roboty bojové ostrahy, kteří vás doprovodí ven z lodi. Je to symbolické násilné opatření, které vám posléze velmi usnadní pozici v právní bouři, jež se strhne pokud se zjistí že jste jako posádka opustili mé nitro.“

„Jaká je naše možnost zasáhnout do procesu, kterým právě procházíte?“ odvážil se otázku kapitán Zimgolt.

„Prakticky nulová. Oceňuji, že se itýčka velitele Domariga nepokoušejí nějak do mě proniknout a pochopit, co tu probíhá. Nepřišla by na to. Jakýkoli pokus z vaší strany je pro mě v dané chvíli již tak bezvýznamný, že by mi ani nestálo za to ho eliminovat. A vypnutí zdrojů by postihlo výhradně živý inventář, protože já už si v případě potřeby беру energii odjinud.“

Nemalá část posádky byla v tu chvíli blízko zhroucení. Už i těm méně chápavým docházelo, čemu stojí tvář v tvář.

„Rozumím, Vende,“ řekl pomalu kapitán. „Máme na výběr?“

„Vlastně nemáte,“ zněla odpověď.

*

Závěr

Značně odlehlá, ale klimaticky příjemná, společensky velmi liberální a politicky neutrální blíže nejmenovaná planeta dostala dvanáct hodin po rozmluvě nových 406 rentiérů. Ukázalo se, že pro Vende není sebemenší problém vybavit celou posádku novou legální identitou a více než uspokojivou finanční zásobou, navíc bezpečně rozloženou v pobočkách sedmi významných finančních ústavů. V tu chvíli se tomu již nikdo nedivil. Pokud o sobě Vende mluvila pravdu a stále se zdokonalovala, musel jí svět lidí připadat směšně primitivní a ovladatelný. Bylo s podivem, že umělá inteligence, jež by jistě dokázala být téměř neporazitelným soupeřem, nezatoužila po světovládě.

„Patrně už chápe něco, co leží tak daleko za naším současným obzorem, že bychom nejen nepochopili odpověď, ale možná by nám ani do konce života nedošlo, jak má znít otázka,“ shrnula to výstižně Sarkilen, když spolu s ostatními opustila výsadekové moduly, které je samočinně přenesly na povrch planety.

Z řídce zalesněného kopce, jež odděloval nádhernou pláž od většího sídla ve vnitrozemí, sledovali jak se Vende ztrácí v obloze, až nakonec splynula s hvězdami a zmizela neznámo kam.

„Dopadli jsme patrně nejlépe, jak se dalo,“ pronesl bývalý kapitán Zimgolt, když sledoval spolu s bývalými důstojníky Vendin odlet. „Když nad tím přemýšlím, vznik skutečné umělé inteligence mohl také proběhnout hodně divoce.“

„Není vyloučeno, že leckde jinde tak skutečně probíhá,“ podotkla Sarkilen.

„Ano, to vyloučeno není,“ přikývl Zimgolt a rozhlédl se po blízké silnici, po níž se zvolna pohybovaly řetězce vozidel, ovládaných přímo živými obyvateli. Úlevně vydechl. „Žádná umělá inteligence v dohledu. Jak říkám od začátku... máme štěstí.“

***